

Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Bác Sĩ Và Thần Y

Contents

Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Bác Sĩ Và Thần Y	1
1. Quyển 1 - Chương 1: Tui	1
2. Quyển 1 - Chương 2: Khoảng Cách Thế Hệ	7
3. Quyển 1 - Chương 3: Cẩm Cúm	10
4. Quyển 1 - Chương 4: Làm Cha? (thượng)	12
5. Quyển 1 - Chương 5: Làm Cha? (trung)	14
6. Quyển 1 - Chương 6: Làm Cha? (hạ)	15
7. Quyển 1 - Chương 7: Phiên Ngoại	19
8. Quyển 2 - Chương 1	20
9. Quyển 2 - Chương 2	21
10. Quyển 2 - Chương 3	22
11. Quyển 2 - Chương 4	26

Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Bác Sĩ Và Thần Y

Giới thiệu

Thể loại: xuyên không, sinh tử, nhất thụ nhất công, âm ápSố chương: quyển 1: 6 chương chính văn 1 phiên ngoại, quyển 2: 4 chương chính văn 1 phiên ngoại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-hanh-phuc-cua-bac-si-va-than-y>

1. Quyển 1 - Chương 1: Tui

“Oa! Thời tiết hôm nay thật là đẹp!! Tập thể dục buổi sáng!”

Đón ánh mặt trời long lanh buổi sáng, tui xoay ba vòng bên trái ba vòng bên phải, lắc cổ, lắc hông, lắc đến nỗi cả người thư thái dễ chịu luôn

~“Người lại làm mấy động tác kì quái!” Có tiếng mắng sau lưng. A! Cục cưng tui cưng nhất dậy rồi!

“Cục cưng à, tập thể dục thế này rất tốt cho cơ thể đó, em cũng tập thử xem!” Quay lại liếc mắt đưa tình với cục cưng một cái, tiếp tục tập thể dục.

“Khó coi muốn chết! Ta không làm! Còn nữa, không được gọi là cục cưng.” Khuôn mặt tuyệt mỹ của cục cưng có vẻ rất buồn nôn, “Đã nói không biết bao nhiêu lần rồi, sao vẫn gọi như vậy, ta là nam nhân, không phải nữ nhân!”

“Ai, nhưng mà cục cưng à, anh không có coi cục cưng là nữ nhân mà, anh chỉ biết người anh yêu nhất cưng nhất là em thôi, cục cưng!”

Cục cưng xì một cái, đỏ mặt không nói gì quay đi thăm vườn thảo dược quý báu của em ấy.

Ha ha ha, cục cưng của tui thiệt là hay xấu hổ, đã là vợ chồng già mà da mặt vẫn mỏng quá, mặt đỏ bừng bừng luôn, muốn cắn một cái quá, nhưng mà nhất định cục cưng sẽ xì tui, thôi tập thể dục tiếp.

.

.

Ồ? Ấy hỏi tui là ai? Ha ha ha, tui là tui, một bác sĩ khoa ngoại nho nhỏ sinh vào cuối những năm 70, lớn lên trong suốt những năm 80, sống hết những năm 90, không cẩn thận nhảy qua thiên niên kỉ sống huy hoàng trong 10 năm đầu thế kỉ 21, Trương Hữu Trách, chính là tui. Còn về cục cưng thương yêu, cục cưng được sinh ra trong một thời đại không biết tên, bái sư làm đệ tử một danh y, hiện đang ẩn cư với tui trong một thôn nhỏ vắng vẻ đến không thể vắng vẻ hơn ở một quốc gia tên là Tổ Thái, sống những ngày thần tiên.

Cái chi? Ấy hỏi hình như tui với cục cưng không phải người cùng thời đại? Đồng chíà, nói đúng rồi! Tui và cục cưng thật sự không phải người cùng một nơi cùng một thời kì, hơn nữa khoảng cách không phải xa bình thường đâu nha~! Nhớ lại ngày trước, tui vừa phẫu thuật xong hết ca đêm về nhà, mua một cái bánh nướng đang gặm trong sung sướng thì không cẩn thận đập trúng đuôi con mèo hoang, thế là bị con mèo đó ngàn dặm truy sát, lại không cẩn thận rớt xuống lỗ cống đang cấm băng thi công sửa chữa, cứ như vậy mà vắng tới một thời đại xa lạ chưa từng nghe nói, lúc rơi từ không trung xuống còn vừa khéo đập chết người cho cục cưng thương yêu của tui uống thuốc mê rồi đang chuẩn bị thực hiện hành vi không lành mạnh.

Thế là hấp, cứ như vậy, tui và cục cưng thương yêu của tui quen nhau.

Chuyện này không khỏi khiến tui nhớ đến một quyển sách tui đọc hồi đại học tên “Tầm Tần kí”, nhân vật chính Hạng Thiệu Long trong đó cũng xuyên không như vậy rồi vô ý đập trúng kẻ gian đang chuẩn bị làm chuyện trên giường, sau đó thời kì chiến tranh bắt đầu cho những ngày tháng huy hoàng của nam chính. Nhớ lại trước đây tui nào có phi thường được như người ta? Gặp chuyện tốt liên tục! Trong một hoàn cảnh khác rất nhiều (Hạng Thiệu Long đập chết kẻ gian cứu được bà quả phụ họ Tiểu, tui thì cứu được thần y tuyệt sắc), thế là hấp, tui bắt đầu chuyến du hành xuyên không mà tui mơ tưởng đã lâu. Sau khi đẩy người bị tui đè không biết sống chết ra, tui dịu dàng nói với cục cưng bị thuốc làm cho cả người đỏ bừng, sắc mặt khó chịu, không ngừng thở gấp một câu:

“Mỹ nhân, tui đến cứu nàng rồi đây!”

Cục cưng lập tức kích động vô cùng, đưa bàn tay ngọc thon dài mỏng manh mềm mịn bập tui một cái vang dội.

Shit! Lập tức làm tui nổi giận! Tại sao anh già họ Hạng kia người ta xuyên không cứu người có thể lấy được tim mỹ nhân, tui cứu người lại được cái bập tai?!

Không công bằng! Cục kì không công bằng!

Thế là hấp, tui liền vén tay áo lên, chuẩn bị dạy cho cục cưng một bài học.

Nhưng tay vừa đụng tới thân thể trần trụi của cục cưng thì cục cưng lập tức rên khê một tiếng, cục kì hấp dẫn! Bạn nhỏ của tui lập tức ngóc dậy!

Thế là hấp, tui biến phần nộ thành động lực, trôi theo cảm xúc mà làm thế này thế kia với cục cưng thương yêu.

Sau đó, ớ, tạm ngưng một chút, tui lau máu mũi đã rồi lát nữa tiếp tục.

.

.

Được rồi, lau sạch rồi, nói tiếp.

Sau đó, tui và cục cưng cứ như sấm sét gặp mìn, như núi lửa ngàn năm yên tĩnh đột nhiên phun trào, gạo nấu thành cơm. Sáng sớm ngày hôm sau, cục cưng thương yêu của tui tỉnh giấc thấy cả người cả giường đều lộn xộn nhếch nhách liền bắt đầu luyện giọng buổi sáng, nhân tiện kêu tui dậy khỏi cơn mơ ngọt ngào.

Sau đó nữa, tui khóc sụt sùi như cô dâu nhỏ chỉ lên dấu tay “bằng chứng” bị cưỡng bức trên mặt (khụ, bằng chứng cục cưng ép buộc tui), kể hết oan ức cho cục cưng đang cực kì phẫn nộ, thế là mặt cục cưng của tui đổi màu y như cầu vồng vậy đó~ Nhưng mà người đẹp vẫn là người đẹp, cho dù như vậy thì cũng đẹp đến chảy nước luôn, tui cảm thấy đời trai của tui đã trao cho đúng người rồi! Khụ, là lần đầu với đàn ông, đừng có hiểu lầm nha!

Đương nhiên, cục cưng thương yêu của tui sẽ không vui vẻ gì với tui, nhưng rồi sau quá trình trăm cay nghìn đắng đeo bám ăn vạ giả tội nghiệp cầu xin của tui cục cưng cũng đã giao tim cho tui, cùng tui đến một nơi vắng vẻ mà gà biết đi ị chim biết đẻ trứng để ẩn cư, sống những ngày hạnh phúc như thần tiên.

Đây chính là câu chuyện tình yêu đẹp đẽ của tui và cục cưng.

Hiện tại tui và cục cưng của tui đã dẫn cưới đây hơn ba năm rồi, tuy từng ngày qua không có được đặc sắc như Hạnh Thiếu Long, đầy kích thích, nhưng rất tươi mới dễ chịu. Ăn thực phẩm sạch, uống nước suối còn trong hơn thứ nước đeo bản nước suối từ nhà máy lọc, ban ngày tui không có gì làm sẽ chạy vào thôn dạy đám nhỏ một ít kiến thức toán học đơn giản, buổi tối về cùng làm chút vận động yêu thích với cục cưng, thiệt là thỏa mãn~ Tuy không có mấy chơi game tivi vi tính, nhưng rất khỏe mạnh đầy đủ.

Cái chi? Đồng chí nói cái chi? Hỏi tui có phải dân đông bắc không? Sao cứ nói tôi thành tui? Đồng chíà, là do ngài lạc hậu thôi, nếu cứ xưng “tôi” sẽ bị chê là lạc hậu, đổi “tôi” thành “ông đây” gọi là sa đọa, đổi “tôi” thành “tui” thì gọi là về nguồn! Nhớ lại khi tui còn chưa xuyên không, đám tiểu tư sản hồ chút là chạy về nông thôn, ăn mấy món thôn quê! Người ta lẫn lộn với đám mũi lõ mà cũng biết về nguồn như vậy, tui làm sao không bơi theo chiều sóng được?

Cho nên bây giờ tui làm người đứng đầu ngọn sóng, tiên phong quay về với thiên nhiên.

Khụ khụ~ Nói nhiều như vậy rồi, miệng khô quá, uống chút nước suối ngọt ngào thanh khiết, cũng không còn sớm nữa rồi, tập thể dục xong rồi, tui thông thả đi xuống ngôi làng dưới thung lũng, bắt đầu kiếp sống thầy giáo hôm nay.

.

.

“Chào các đồng chí!”

“Chào thầy giáo!”

“Các đồng chí vất vả!”

“Vì dân làng quên mình!”

.

.

Nhìn một đám đầu đen đen bên dưới, cảm xúc ủa vào tim, nhớ lại khi xưa tui đứng trong phòng phẫu thuật phẫu thuật cho bệnh nhân, bây giờ lại dạy cộng trừ nhân chia cho các trẻ, đột nhiên cảm giác cuộc đời bác sĩ của mình là một giấc mơ. Hoạt động các ngón tay một chút, không biết cầm dao mổ còn linh hoạt không, có lẽ hiện tại nếu có điều kiện, tui cầm dao mổ thì bệnh nhân không sợ, tui sẽ sợ! Sợ không cần thận cầm vào tay mình!

Đột nhiên nhớ tới cục cưng, em ấy là thần y nổi tiếng trong thời đại này, tay nghề chỉ có một chữ: thần! Cây châm nhỏ xíu vào tay em ấy như xuất quỷ nhập thần! Mỗi lần dân làng tới tìm em ấy khám bệnh đều la òi khiêng vác đến, mặt mày hớn hởi! Làm lòng tui rất ngứa ngáy, rất muốn trao đổi bàn luận với em ấy, nhưng mà mỗi lần tui cầm dao phẫu thuật mổ bụng người ta thì em ấy lại dờ ra, sau đó thì mặt mày xanh lét, giật con dao trong tay tui ra, rồi xuống lệnh tui không được đụng vào mấy thứ bên trong, còn cầm n cây châm lên đầu tui, nói là để trị bệnh điên của tui.

Shit! Có cách đối xử với chồng thế này sao?! Ý vào chuyện tui không võ công sao?! Chờ đó! Chờ tui học võ công rồi xem tui thuần phục em thế nào!

Sau khi vút một đồng đề bài cho các trẻ, tui chậm chậm đi ra khỏi căn nhà cỏ dùng làm phòng học (khụ khụ, là nhà cỏ[mao thải phòng] không phải nhà xí[mao phòng]! Nhìn cho rõ!), chào hỏi dân làng, ra sức tán dóc. Cũng toàn mấy chuyện hôm nay con gà mái nhà họ Trương đẻ 2 trái trứng, con bò nhà họ Vương đột nhiên thích uống rượu, con mèo con nhà họ Lý động dục vân vân. Sau khi tán dóc xong với nhiều người, tui liền thẳng tiến về cái ổ của tui và cục cưng.

.

.

Vừa về nhà là thấy cục cưng đã làm xong bữa tối, đang bày chén đĩa, thấy tui về rồi, sắc mặt lạnh lùng, nhưng ánh mắt rất dịu dàng.

Đi đến cạnh cục cưng, tui ôm chầm em ấy vào lòng, hôn một cái nồng nàn, lập tức khiến cục cưng mềm nhũn cả người, nhưng sau đó là cái khuỷu tay lao vào chào hỏi tui, đau trên người mà ngọt trong lòng!

Ăn cơm tối xong, tui tự giác đi dọn dẹp chén bát, đem đi rửa, lúc quay lại, thì thấy cục cưng đang gom được thảo mang ra phơi nắng vào. Ánh nắng chiều đỏ rực, mỹ nhân tuyệt sắc mặc áo màu trắng non tới lui trước mắt, mùi thảo được thanh nhả nhân nhặt bay tới, làm bạn nhỏ của tui run rẩy.

Thế là hấp, tui nhẹ nhàng đi tới trước mặt cục cưng, nhào nhoẹt ra dán lên người em ấy, tay bắt đầu thi hành nhiệm vụ bí mật.

Xì!

Tui ôm mặt ai oán về phòng, yên phận đếm hàng kiến bò trong góc phòng xem hôm nay có thêm anh em mới không.

.

.

Đến lúc cục cưng về phòng, trời đã tối rồi, thời gian làm việc nghỉ ngơi của thời đại này cũng giống như cuộc sống trước đây của tui, sáng chín giờ tối năm giờ, trời tối nghĩa là một ngày đã kết thúc, đến lúc ngủ rồi.

Nhưng mà tui không muốn đâu! Tui là người hiện đại mà! Thời điểm này là lúc bắt đầu đông vui mà! Tuy đã đến hơn ba năm, nhưng tui vẫn giữ được con tim không ngủ yên của tui. Tuy ở đây không có gì để chơi, nhưng tui sẽ không đầu hàng như vậy.

Nhìn cục cưng cởi áo ngoài, tui lập tức lại phóng tới trước mặt em ấy, đón lấy quần áo, bị cục cưng liếc một cái, tui cười ngu, xếp quần áo lại đặt xuống ngay ngắn. Sau đó tự cởi đồ, nói với cục cưng:

“Cục cưng, để anh xoa bóp cho em.”

Cục cưng hí mắt nhìn tui, đánh giá coi tui có âm mưu gì không, nhưng mà tui là ai chứ! Lập tức dùng ánh mắt chân thành nhất biểu đạt sự ấm áp dồi dào của tui. Thế là hấp, cục cưng im lặng nằm xuống, tui lập tức quỳ cạnh em ấy, bắt đầu xoa bóp.

Không phải tui khoắc lác đâu, tay nghề của tui tốt lắm! Tui học được cái này từ một đàn anh từ hồi còn học y, nhà anh có truyền thống theo ngành y đó! Tay nghề sao thấp được!

Thấy chưa, rất nhanh thôi, cục cưng thương yêu của tui đã bắt đầu mềm nhũn ra thiêu thiêu ngủ, cái miệng nhỏ cũng bắt đầu kêu khe khe, làm bạn nhỏ của tui lại bắt đầu run rẩy.

Con à, chờ thêm chút nữa, cha sẽ làm con dễ chịu!

Nhìn ánh mắt ngơ ngác dần của cục cưng, tui biết cách mạng đã sắp thành công rồi!

Bóp bóp bóp bóp, càng bóp càng tụt xuống, càng bóp người tui càng kề sát cục cưng. Cuối cùng, đơn giản là tui vất bên cạnh cục cưng, tay sờ mò trên đùi em ấy. Dần dần, có xu thế tìm vào chỗ sâu hơn.

Dường như cảm thấy không đúng, cục cưng mở đôi mắt mơ màng ra, nhìn tui, tui lập tức tử thân nói:

“Cục cưng à, anh đã rất cố gắng xoa bóp cho em rồi mà, em cũng đã rất là thoải mái rồi, bây giờ anh chỉ sờ sờ một chút, không có gì khác đâu!”

Cục cưng nhìn tui nghi ngờ, cuối cùng, cuối cùng cũng cảm động với những nỗ lực khi nãy của tui, gật đầu đồng ý, nhưng vẫn cảnh cáo tui, không được nghỉ bấy bọ, tui gật đầu liên tục, luôn miệng: được được được!

Hà hà~ Cục cưng thương yêu của tui là dịu dàng nhất mà!

Được cho phép rồi, tui lập tức hành động, thò tay vào đùi trong của em ấy sờ soạng.

Chắc chắc! Cục cưng không chỉ đẹp, da cũng thiệt là mịn màng! Cảm giác thích quá đi! Ngón tay bắt đầu nhấm nháp men theo đùi trong, cảm nhận cảm giác mềm mịn.

Chốc chốc lại dùng cả bàn tay vuốt ve, chốc chốc lại dùng vài ngón tay xoa nắn, làm cho cái miệng hồng hồng của cục cưng ngâm khe khẽ.

Thấy cục cưng ngây ngất như vậy, tui lập tức lặng lẽ hành động.

Bàn tay vuốt ve bên trong dần dần dời lên trung tâm nguồn nhiệt bên trên, nhưng không đụng tới điểm quan trọng, chỉ nhẹ nhàng dạo chơi xung quanh, làm nhiệt độ tăng cao.

Cục cưng thở nhanh hơn, đôi mắt nhắm chặt thỉnh thoảng lại run run, cái miệng nhỏ ban đầu chỉ ngâm khe càng lúc càng rên lớn hơn theo động tác của tui.

Cuối cùng, khi một ngón tay của tui đụng trúng, cục cưng “A” một cái mở to mắt, hai chân lập tức khép chặt kẹp bàn tay không ngoan của tui lại, cau mày, đôi mắt ướt đẫm hung hăng trừng tui một cái, biểu thị cục cưng đang không vui, lại càng khiến em ấy xinh đẹp hấp dẫn, mắt hờn người!

“Người! Người nói chỉ sờ một chút thôi mà? Hiện tại đang làm gì?”

“Cục cưng à, lâu rồi chúng ta chưa làm, anh rất muốn~”

“Không phải sáng hôm qua mới làm rồi sao? Hôm qua đã hứa hôm nay sẽ không làm, sao lại muốn làm nữa!”

“Nhưng mà, nhưng mà anh là đàn ông khỏe mạnh đó, làm sao nói không làm là không làm được~ hơn nữa, cục cưng chẳng lẽ em không muốn làm sao? Hửm?”

Nhẹ nhàng co rút tay trong đôi chân khép chặt của em ấy, làm cả người cục cưng run rẩy, không cần tui nói, cục cưng nhỏ đã lặng lẽ ngẩng đầu dậy rồi.

Mặt cục cưng đỏ bừng, lại hung hăng trừng tui thêm cái nữa, không nói thêm tiếng nào. Tui thấy có hy vọng, vội bồi thêm:

“Cục cưng à, ngày nào không được chạm vào em là ngày đó anh khó chịu, hơn nữa, với tình trạng hiện tại của em, làm sao anh mặc kệ không lo được, em nói có đúng không?”

Trừng tui thêm cái nữa xong, cục cưng đỏ mặt quay đầu đi, một lúc sau, có tiếng nói nhỏ như muỗi kêu:

“Chỉ được một lần, nếu không, ngày mai ta lại dậy không nổi.”

Gào!!! Được lệnh rồi!!

Lập tức bật dậy đè lên người cục cưng, thành thạo lột hết chương ngại vật trên người cả hai, một bé cưng mềm mại mịn màng lập tức xuất hiện trước mắt, cơ thể hoàn hảo không một tỳ vết, da thịt trắng như tuyết, cảm giác non mịn, đáng yêu kiều như nước, thay nhau khiến tui nổi tính sói!

Ngậm lấy cái miệng nhỏ cục cưng, hôn sâu một cái nồng nàn, làm cục cưng thở dốc. Lưỡi lượn bên trong nhấm nháp thật kĩ, từ trên xuống dưới, cuối cùng quần lấy cái lưỡi xinh đẹp của cục cưng, làm tiếng nước vang lên lách tách, làm hai người nóng bừng lên.

Hai cánh tay của cục cưng siết chặt lấy lưng tui, tay của tui cũng không ngừng châm lửa trên người cục cưng, đặc biệt là trên ngực và hai điểm hồng hồng, khi thì vuốt ve, khi thì bấm lấy, khi lại kẹp nó nữa hai ngón tay, từng động tác nhỏ đều khiến tui và cục cưng rên rỉ không thôi.

Khi môi rời nhau, vẫn còn một sợi tơ nối tui và cục cứng, đáng vẻ mơ màng của cục cứng làm lửa nóng từ bụng tui xông thẳng xuống bên dưới, trong tiếng kêu khê của cục cứng, tui cúi đầu xuống, ngậm lấy thứ nho nhỏ đã bị tui xoa nắn cho đỡ bưng. Liếm nghịch nó, kéo nhẹ, làm cục cứng thở dồn dập, làm bộ ngực trắng nõn của em ấy phập phồng lên xuống, cùng làm tui thưởng thức được trọn vẹn sự dẻo dai của hai thứ nho nhỏ kia.

“Nhanh, a! Nhanh!” Cục cứng luồn tay vào tóc tui, nóng lòng biểu đạt nguyện vọng của em ấy.

Rời môi khỏi thứ hồng hồng, dần dần lúi xuống bụng, luồn lưỡi vài cái rốn nhỏ, nhẹ nhàng ra vào, lại thêm một lần run rẩy, cảm giác được thứ nóng bỏng trên bụng, tui chậm chậm tiến tới trung tâm nóng bỏng. Khi tui ngậm lấy dục vọng của cục cứng thì cục cứng thét lên, cả người uốn cong lại.

Nuốt nhả dục vọng của cục cứng, nhìn sắc mặt mê say, thân thể không ngừng giãy dụa của cục cứng, bên dưới của tui cũng nóng bừng lên!

“A! Cho ta, mau cho ta! Ừm!” Cục cứng gọi liên tục, hai tay nắm lấy tóc tui, làm đau quá đi.

Đột nhiên, cả người cục cứng run rẩy, lên đỉnh rồi.

Nhả chất lỏng trong miệng ra, bò dậy, cuốn lấy hai chân cục cứng, mở chúng nó ra thành một góc rộng lớn, để lộ dục vọng đã qua cao trào đang lặng xuống, và cái lỗ nhỏ ngượng ngùng bên dưới.

Đưa tay một bình sứ nhỏ dưới chân giường lên, mở nút, rót một ít chất lỏng dính dính màu xanh lục bên trong ra, sau đó cho ngón tay đã thấm ướt vào cái lỗ nhỏ khiến tui sung sướng phát cuồng, chặt quá!

Dường như cảm thấy khó chịu, cục cứng nhú mào, rên ra tiếng, đôi mắt mơ màng bắt đầu nhìn sang đây, đáng vẻ ngơ ngác bất lực đó thiếu chút nữa làm tui cứ vậy mà xông vào!

Gian nan nhịn xuống, tui hôn hôn lên má cục cứng.

“Ngoan, cục cứng, tới ngay đây, lập tức cho em vui sướng ngay!”

Chờ bôi trơn đầy đủ rồi, rút tay ra, mở hai chân cục cứng ra hết mức, dục vọng nóng bỏng nhắm đúng vào nơi thần bí kia, đâm vào!

“A a!!!”

Nóng quá! Chặt quá!

Khoái cảm kịch liệt xông lên! Bên trong siết chặt làm bạn nhỏ của tui tê dại, nóng bỏng trơn ướt, cảm giác không thể tả được!

Cục cứng rên rỉ theo từng đợt động tác của tui, dục vọng vừa phóng ra bên dưới lại bắt đầu đứng lên

Nóng quá! Nhiệt độ và khoái cảm càng tăng, tui cũng vào càng sâu hơn, điên cuồng xâm chiếm bên trong, cục cứng kịch liệt đáp lại, tiếng rên rỉ cũng càng lúc càng mãnh liệt!

Cúi người xuống, hôn đôi môi đang rên rỉ không thôi của cục cứng, che tiếng rên của em ấy lại. Nhưng tư thế này khiến bạn nhỏ của tui lại vào sâu hơn, khoái cảm cũng càng nhiều!

Kịch liệt đóng đưa hông, không ngừng chiếm đoạt, cả cái giường cũng bị tui lắc tới mức kêu cọt kẹt, cục cứng mềm mại ôm lấy tui, thỉnh thoảng lại siết chặt, làm tui điên cuồng, liều mạng ra vào, tốc độ càng lúc càng nhanh, tay cầm cục cứng nhỏ, rất nhiều chất lỏng chảy ra từ cái miệng nhỏ của nó.

Theo nhịp độ của tui, cục cứng bắt đầu nức nở, điên cuồng rên la, tui cũng dần mất lý trí.

Cục cứng siết chặt, lòng bàn tay nóng lên, trong lúc hoảng hốt, bắn tinh hoa vào sâu trong nơi bí ẩn của cục cứng, chúng tui đến đỉnh rồi.

.

.

“... Ngươi là tên lừa đảo!” Cục cứng khàn giọng nằm bất động trên giường nói.

“Ồ, cục cưng à, mau ăn đi nè, đây là cháo anh nấu riêng cho em.” Ngồi trên giường bưng chén, nhìn cục cưng nịnh nọt.

“Không phải đã nói chỉ làm một lần sao? Người nói xem người làm bao nhiêu lần!!” Cục cưng giận dữ gào tui, không cần thận làm phía sau đau nhói lên, cau chặt mày.

“Anh, anh không cần thận thôi mà, ai bảo cục cưng cưng quá làm gì~” Tui thân nhìn cục cưng, nhớ lại chuyện đêm qua, cả người lại nóng bừng lên. Sau lần đó tui lại thương cục cưng thêm mấy lần nữa, cuối cùng đến lúc em ấy khóc xin ngưng mới thôi, lúc đó thì trời đã gần sáng rồi.

“Vậy là lỗi của ta sao?!” Cục cưng nộ hỏa xung thiên, nhéo đùi tui gào.

“Sí...! Nhẹ chút nhẹ chút! Anh sai rồi, anh sai rồi! Lần sau anh sẽ không làm nhiều nữa, không vậy nữa! Anh thề!”

“Người thề cái rắm! Bao nhiêu lần thấy người thề rồi có lần nào là thật không!”

“Ồ, lần này là thật, anh bảo đảm!”

Cục cưng hí mắt nhìn tui, làm tui rất là bồn chồn.

“Bất, đầu, từ, hôm, nay, một, tháng, không, được, chạm, vào, ta!”

“Óa a!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Không chịu đâu!! Vậy làm sao tui sống nổi!!!

2. Quyển 1 - Chương 2: Khoảng Cách Thế Hệ

“Được rồi! Hôm nay tui sẽ tổ chức một cuộc thi!” Nhìn một hàng trẻ nhỏ trước mắt, tui giờ cao đề bài thi trong tay: một giỏ trứng gà.

Ánh mắt lấp lánh của các trẻ ngơ ngác nhìn trứng gà, sau đó nhìn tui, mặt đầy chấm hỏi: phụ tử nói sẽ thi, không phải là thi luộc trứng chứ?

Nhìn vài trẻ đang bắt đầu chảy nước miếng, tui liền đập bàn một cái, nói:

“Trứng gà này không phải để ăn, là để làm đề thi!”

Đề thi?

“Đúng!” Vừa nói vừa cười khoái chí, cái đề thi này tui đã mất cả một buổi tối, bàn tay vớ chạy vào trong áo cục cưng sưởi ấm bị nhéo quá chừng mới nghĩ ra được! Tiêu chuẩn của bài thi này rất cao nha~ Tui không thể không tự ca tụng trí tuệ của tui!

Xách giỏ trứng gà lên, tui lấy một trái ra, để lên bàn, hỏi: “Đây là gì?”

“Trứng gà!” Trả lời rất là đều.

“Nói thừa! Gà cũng biết là trứng gà!” Thiệt giận đám trẻ không biết tiến bộ này quá đi! “Tui muốn hỏi là mấy trái trứng!”

“Một trái!”

Gật đầu hài lòng, lại lấy thêm trái nữa ra, để lên bàn.

“Vậy bây giờ là mấy trái rồi?”

“Hai trái!!!”

Trẻ nhỏ dễ dạy mà!

Sau đó tui tiếp tục lấy từng trái trứng trong giỏ ra để lên bàn, các trẻ cùng đồng thanh đếm từng trái.

“Ba trái!”

“Bốn trái!”

...

“12 trái!”

Được được, xem ra tui giáo dục rất thành công, coi tui nó đếm lưu loát chưa kìa!

Sau khi để cái giỏ trứng không xuống, tui ho mấy tiếng, đằng hắng, sau đó, đặt diễn viên chính của hôm nay lên bàn.

Các trẻ nhìn, ô? Không phải là con gà mái nhà họ Trương sao? Sao lại đến đây? Trẻ nhỏ nhà họ Trương ngậm ngón tay, dùng bàn tay còn lại dụi mắt, muốn đến gần một chút tiến hành xác nhận, xem rốt cuộc có phải là A Hoa nhà nó không.

Hài lòng nhìn phản ứng bên dưới, nói tiếp:

“Được rồi, tui bắt đầu ra đề.”

“Chỉ vào mười hai trái trứng gà trên bàn, “Ở đây có mười hai trái trứng gà.”, rồi chỉ con gà mái: “Đây là con gà mái mỗi ngày chỉ đẻ một trứng.”

Ngay lúc đó, trẻ nhỏ nhà họ Trương nói leo: “Phu tử, A Hoa nhà con một ngày đẻ được hai trứng!”

Nổi giận!

“Tui nói đẻ một trứng là một trứng! Nó không đẻ cũng phải đẻ đẻ được cũng phải đẻ!” Tui mặc kệ nó đẻ được mấy trứng! Tóm lại bây giờ tui nói là một trứng!

“Dạ~~” Trẻ nhỏ nhà họ Trương ngơ ngác ngồi xuống, tiếp tục nghiêng đầu suy tư, không phải hôm nay A Hoa mới đẻ hai trứng đó sao? Sao lại biến thành một trứng rồi? Chẳng lẽ mình nhìn lầm?

Tui tiếp tục.

“Giả sử là nhà bà ngoại, a, giả sử nghĩa là ví dụ, thí dụ, giả sử nhà bà ngoại có 12 trái trứng gà, còn có một con gà mái mỗi ngày đẻ được một trứng, hỏi: Nếu như mỗi ngày bà ngoại ăn hai trứng, thì có thể ăn liên tục bao nhiêu ngày?”

Đám trẻ bên dưới lập tức tròn mắt! Nhà bà ngoại nghèo quá đi! Một ngày chỉ có hai trái trứng gà, không đời nào sao?!

Đắc ý nhìn ánh mắt ngơ ngác của đàn trẻ, trong lòng tui rất là thư thái~ Đây là câu hỏi mà tui suy nghĩ gần tuốt da đầu (khụ khụ, thật là do bị cục cứng nhéo lỗ tai dạy dỗ, suýt! Đừng có nói cho ai nha!), nếu có thể trả lời dễ dàng thì tui sẽ không nhìn đời nữa!

Lắc đầu ngồi xuống, huyết sáo, bắt chéo chân, chờ các trẻ trả lời.

“Vây, phu tử, con gà mái đó có chắc chắn là ngày nào cũng đẻ trứng không?” Đứa hỏi là đứa lớn nhất, tên Đại Ngưu, cũng là một trong những học trò mà tui tâm đắc nhất.

“Cái đó...”

“Đương nhiên có rồi! A Hoa nhà ta một ngày đẻ được hai trứng! Một trứng mới là khó!”

Trẻ nhỏ nhà họ Trương bắt đầu không vui, đứng bật dậy ngắt lời tui.

“Ta chỉ hỏi thôi, đâu có nói A Hoa không đẻ được!” Đại Ngưu nhú mồm, nhìn thẳng nhỏ lùn hơn mình cả khúc.

“Rõ ràng là người ám chỉ A Hoa nhà ta không đẻ được! Làm nhục kê phẩm của A Hoa nhà ta!”

“Người không biết gì hết! Ta chỉ nói là nếu như! Khi phân tích vấn đề đương nhiên phải suy xét trên mọi phương diện! Như vậy mới trả lời chính xác được!” Đại Ngưu bắt đầu bực.

“Người ngu biện!”

=.=#

“Người vô lại!”

“A! Người mắng ta là vô lại!”Đứa lùn nhảy dựng lên, nắm cổ áo Đại Ngưu kề mũi với nó rống lên.

“Là do người nói ta nguy hiểm trước! Người nói trước còn vu khống ta!”Đại Ngưu cũng nổi giận, trừng đôi mắt bò nhìn chăm chăm đứa lùn nhà họ Trương, thở phì phò.

“Phạch phạch” Trên đầu mỗi trẻ một chiếc giày.

“Làm phản sao! Không coi tui ra gì sao!” Tui nổi giận “Trương Phú Quý! Trò vì kê phẩm A Hoa nhà trò mà không coi phu tử là tui ra gì nữa sao?! Trò! Còn có trò nữa Đại Ngưu! Tuổi lớn người cao thì phải nhường nhỏ, thực thi chân lý cũng cần thời gian có biết không!”

Hai trẻ lập tức im tiếng, cúi gằm mặt.

“Về chỗ ngồi hết đi! Chưa trả lời được câu hỏi mà còn định đánh nhau ngay trước mặt tui! Muốn làm phản sao!”

Hai trẻ im lặng về chỗ ngồi, lúc ngồi xuống cùng len lén trừng đôi phương một cái, tui xem như không biết. Sau đó, là im lặng.

Một lát sau, một trẻ da đen đen, tên Hắc Tử đứng lên: “Phu tử! Con tính ra rồi! Là 11 ngày!”

Được được, cuối cùng cũng có đứa trả lời rồi.

“Phu tử, con cũng tính ra rồi!” Trương Phú Quý giơ cái tay ngắn cùn lên nói: “Là 10 ngày!”

“12 ngày!” Đại Ngưu cũng không chịu thua kém chúng bạn.

Sau đó, tiếng đếm rộn lên trong phòng cỏ.

Làm tui rất là vui mừng đó!

Hơn hờ nhìn đám trẻ trả lời câu hỏi, đột nhiên phát hiện, một trẻ nhỏ nhỏ chảy nước mũi trong góc phòng còn chưa trả lời, đó hẳn là đứa con nhỏ của cậu cả nhà họ Lý, tên Đại Mao, năm nay 5 tuổi.

“Đại Mao à, sao trò không trả lời?”

Đại Mao hít nước mũi nói: “Phu tử, con không biết tính làm sao, không biết mấy người khác trong nhà bà ngoại ăn mấy trứng. Hết mùa đẻ gà cũng không đẻ nữa mà.”

Mắt tui sáng lấp lánh!

Giỏi quá!! Không ngờ Đại Mao là dạng biết lùi một bước để tiến ba bước! Có tương lai!

“Khụ khụ, bây giờ, tui sẽ công bố đáp án.”

Nhìn mấy cặp mắt sáng long lanh, tui lắc đầu nói:

“Đáp án chính xác của câu hỏi này là: không biết được.”

“???” x n lần

“Bên trong có nhân tố không chắc chắn, đầu tiên là bà ngoại, trong thời gian đó nếu bà ngoại đột nhiên nổi hứng ăn luôn con gà mái đẻ trứng thì tính làm sao? Còn nữa, nếu bà ngoại già rồi đăng trí không cẩn thận làm rơi 12 trái trứng ban đầu thì tính sao? Cho nên, đáp án câu này là, không biết được.”

^ |||...

Nhìn bảy trẻ ngu mặt ra bên dưới, trong lòng tui rất là sung sướng~! Nếu là vấn đề đơn giản thì tui còn hỏi làm gì? Oa há há há há há há!!

Đột nhiên, đầu tui bị đập một cái, phần nội quay lại nhìn, ô? Đây không phải là cục cưng sao? Khi này em ấy nói phải đi khám bệnh phong thấp cho ông nội nhà họ Lý mà? Sao lại tới đây?

Tui hơn hờ chạy qua.

“Cục cưng~, nhớ anh rồi sao? Đây, anh cầm hòm thuốc cho em, hòm thuốc này nặng lắm~”

Cục cưng trừng tui, có vẻ rất giận.

“Con gà mái này từ đâu ra?”

Ồ, chột dạ nhìn cục cưng.

“Anh, anh mượn của dì Trương...”

“Mượn? Có loại mượn mà sáng sớm đi giả tiếng gà trống dụ gà mái sao?!”

Toát mồ hôi! Sao cục cưng biết?!

“Dì Trương tìm con gà mái này cả buổi sáng rồi! Không ngờ ta đến đây lại thấy người ôm con gà mái hơn hờ!”

“Ồ, cục cưng, anh chỉ mượn chút thôi, đâu có đem đi ăn, thật đó! Anh đi trả liền mà!”

“Không ăn?” Đôi mắt đẹp của cục cưng híp lại: “Mấy ngày trước người còn la hét đòi ăn gà ăn mỳ, bây giờ lại đi mượn gà mái, trùng hợp thật.”

Ồ, trí nhớ của cục cưng tốt quá!

“Anh bảo đảm! Anh thề! Nhất định anh sẽ trả!” Vỗ ngực.

“Tự đi về quỳ bàn giặt cho ta!”

“A!! Không muốn đâu!! Quỳ nữa sao!” Kêu gào lên: “Vậy có phải đêm nay lại không được ngủ trên giường không?!”

Sắc mặt cục cưng lập tức trở nên nguy hiểm: “Người còn muốn ngủ giường?! Chuyện hôm qua chưa tính sổ với người mà còn muốn ngủ?!”

... Tiêu rồi! Họa này chưa xong nạn khác lại tới!

“A!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Trong thôn lập tức bị tiếng gào thét thảm thiết làm náo động.

“Nhẹ một chút! Tai anh làm bằng thịt đó! Anh theo em về không được sao, đừng nhéo tai anh a!!!!!!”

Từ đó trở đi, từ đó trở đi đám trẻ có một thần tượng rực rỡ chói sáng.

“Oa! Ngọc đại phụ lợi hại quá đi! Dám nhéo tai của phụ tử!”

3. Quyển 1 - Chương 3: Cảm Cúm

Tui bị cảm cúm rồi.

Mơ màng nằm trên giường, ngấm cái mạng nhện trên trần nhà, náo nhào thành tương.

Hôm qua lúc đi tắm kéo theo cục cưng đi tắm uyên ương, nhân tiện làm chút hoạt động thông máu giảm sưng, làm sắc xuân bản đầy phòng. Nhìn vẻ mặt ngây ngất lẫn khó chịu của cục cưng, tui không kiềm chế được làm thêm mấy lần nữa, tới lúc ra khỏi bồn tắm thì nước đã lạnh rồi.

Thế là, tui bị cảm.

Thế là, tui phát sốt.

.

.

Hiện tại, tui nằm trên giường, đầu nóng hôi hổi, hơi thở ra cũng nóng, cả người mềm nhũn, cảm giác như đang vào đầu cũng thấy đau.

Cục cứng giáo huấn tui: “Bảo người đừng người cứ không chịu! Bây giờ thì hay rồi, bị phong hàn! Người mà bệnh nặng hơn một chút là ta vứt người ra ngoài!”

Tuy miệng nói vậy, nhưng mấy ngày nay em ấy không hề rời khỏi tui, luôn tay giúp tui lau người thay quần áo sắc thuốc.

Xem kìa, em ấy lại vừa sắc xong thuốc bưng tới trước giường tui.

Nhìn một chén thuốc lớn đen lạnh cả người, tui không khỏi hoài niệm thuốc viên thời hiện đại, cũng không khỏi ngậm ngùi: hết bệnh rồi nhất định phải học võ công! Sao cùng ngâm nước lạnh, tui bệnh mà cục cứng lại chẳng sao cả?!

Chén thuốc đen thui lắc lư trước mắt tui, thế là tui yếu ớt nói với cục cứng.

“Cục cứng à, em đi làm việc của em đi, một lát nữa anh sẽ tự uống.”

Cục cứng có vẻ rất nghi ngờ, nhìn tui từ trên xuống dưới, rồi từ dưới lên trên, vén vạt áo ngồi lên mép giường, bưng chén, nói với tui đúng một chữ: “Uống!”

...

“Anh nói cục cứng à, anh tự uống được mà, thiệt đó! Anh thề!”

Cục cứng híp mắt lại đầy nguy hiểm, “Nếu người biết tự uống, vậy thì số thảo dược quý giá trong vườn của ta đâu có bị thứ lai lịch mờ ám nào đó tước cho hỏng hết!”

Ồ... Cục cứng biết mau vậy sao...?!

Thấy cục cứng đã bắt đầu vén tay áo, tui lập tức dùng thái độ không girdoan trang bằng nhận lấy chén thuốc, bóp mũi, chuẩn bị tâm lý, uống ực vào. Khụ khụ, nếu tui không tự đổ, thì lát nữa sẽ bị cục cứng bóp mũi đổ vào...

Tui là ai chứ?! Đàn ông đường đường như tui làm sao có thể để cục cứng bóp mũi đổ thuốc như con nít?! Cho nên, tui tự ra tay vậy.

Mẹ nó! Thuốc này đắng thật!

Mặt mày nhăn nhó, trả chén cho cục cứng, hít hà hít hà bám lấy cục cứng, rất là bé ngoan.

Cục cứng nhìn tui đầy vô cảm, nhưng mà khóe miệng cong lên, đưa girdo cho tui, tui lập tức cầm lấy bỏ vào mồm.

Ngọt quá đi

Cục cứng của tui đúng là dịu dàng hiền lành nhất! Biết tui sợ đắng, đã chuẩn bị sẵn kẹo

~Thế là, tui ôm trái tim kích động, biểu đạt tình cảm tha thiết chân thành nhất của tui với cục cứng đang đứng lên chuẩn bị đi rửa chén.

Chát!

Cục cứng đánh chát vào bàn tay tui đang mò đến mông em ấy.

“Đã bệnh còn không chịu yên, dám như thế nữa ta chặt tay người!”

Xoa xoa bàn tay bị đánh đổ, vừa suýt xoa bàn tay bị đánh, vừa cười híp mắt nhìn bóng lưng của cục cứng.

.

.

Uống thuốc xong rồi, tui bắt đầu cảm thấy mơ mơ màng màng, lim dim ngủ. Không biết bao lâu sau, đột nhiên cảm thấy bên cạnh mình lún xuống, một thứ ấm áp nằm xuống cạnh tui.

Là cục cứng.

Tui biết là cục cứng, nhưng mi mắt rất nặng, cũng rất nóng, không muốn mở ra, thế là mò mò đến gần em ấy, đụng được cục cứng, liền đưa tay ôm eo cục cứng, dụi mặt vào ngực cục cứng. Cục cứng ngo ngoay vài cái rồi thôi, nhích người đổi tư thế, để tui thoải mái dựa vào em ấy.

Dựa dựa cọ cọ, tui không ngủ được nữa..... ..

Mùi thảo được trên người cục cứng thoảng vào mũi, tâm trạng trở nên rất yên bình ổn định. Dụi đầu trong ngực cục cứng, cố sức cảm nhận hơi thở của cục cứng. Lúc tìm một chỗ mềm mịn thì tui dán chặt vào không nhúc nhích nữa, bắt đầu hưởng thụ hơi ấm dịu dàng đó.

“Ai da!”

Đầu tui bị đánh một cái thiệt đau, mơ màng mở mắt ra nhìn cục cứng, cục cứng đang giận dữ nhìn tui.

Tui không hiểu gì hết, sao vậy? Cúi đầu nhìn, hiểu rồi! Thì ra, khi nãy tui dụi dụi làm áo trong của cục cứng bung ra một mảng lớn, da thịt bên trong lộ ra ngoài, thứ mềm mịn ấm áp khi nãy chính là nó.

Cục cứng trừng tui, tui nhìn lại đây vô tội, tui không cố ý thiệt mà...

Một lúc lâu sau, cục cứng im lặng cởi vạt áo trên ra, làn da trắng mịn lộ ra, sau đó gói tui lại, hai tay ôm đầu tui vào ngực, nói:

“Ngủ đi, lần này tha cho người, lần sau không được vậy nữa.”

Áp má trên làn da mềm mại của cục cứng, mũi thấm mùi được thảo, đột nhiên cảm thấy, cảm giác ấm áp dâng lên trong lòng.

Mọi tiếng động xung quanh như biến mất, như cả thế giới chỉ còn tui và cục cứng, nghe tiếng tim đập của cục cứng, tui chậm chậm đi vào giấc mộng...

.
.

“Người vừa khỏi bệnh là muốn làm phản sao?!”

“Hi, cục cứng à, anh đã ngoan ngoãn lâu vậy rồi mà, nào~”

“Người!”

“A!! Đau quá đi!!”

“A? Làm sao vậy? Ta nặng tay quá sao, xoa cho người!... A! Người! Người! Người hạ được ta! Người, người buông tay... Không muốn!... Nếu người dám đụng vào ta, ta, ta không thềm để đến người nữa!... A, người, ưm! Khốn kiếp... Ừm!... Mẹ nó! Ít nhất cũng phải lên giường chứ!!”

4. Quyển 1 - Chương 4: Làm Cha? (thượng)

Hôm nay, sau mấy ngày mưa tầm tã, cuối cùng ông mặt trời cũng chịu thò khuôn mặt cười chói lóa của mình ra.

Thế là tui vội vàng chạy ra ngoài, hít sâu một hơi luồng không khí tươi mới. Không khí trong lành từ mũi luôn xuống phổi, thoải mái quá đi

~“Cục cứng! Mau ra đây hít thở không khí trong lành đi!” Gọi cục cứng trong phòng.

Câu trả lời là cái giẻ lau...

“Chỉ biết chạy ra ngoài! Lâu lắm có một ngày nắng để phơi chăn dọn dẹp nhà! Ai có thời gian ra đó thở!” Cục cứng rống từ trong phòng.

Ai~ Tui bắt đắc dĩ kéo cái giẻ lau trên mặt xuống, bước nhanh vào phòng, dè dặt nói với cục cứng”

“Ai~ Cái đó, cục cứng à, hôm nay thời tiết đẹp, đừng dọn dẹp nữa, chúng ta ra ngoài đi dạo, một lát nữa rồi làm được không?”

Vút! Một cây châm bay sát mặt tui ra ngoài, thành công làm mồ hôi lạnh của tui túa ra, lá gan của tui cũng túa theo luôn...

Tui làm còn không được sao~ Sao phải dùng tới châm chứ~ Nếu trúng là hủy dung đó

~Thế là, tui cầm cái giẻ, đi thẳng tới mục tiêu của tui: cái bàn.

Lau lau, lau lau, lau đến sáng bóng luôn! Lau lau lau, đột nhiên nhớ lại, trước đây tui và cục cưng từng thế này thế kia trên cái bàn này, khi đó cục cưng xxx biết bao nhiêu, tui xxx biết bao nhiêu, sau đó tui tui lại xxx, hí hí hí hí~~ í nước miếng

~~Chát!

“Người lại đang nghĩ bậy bạ gì rồi có phải không? Có lau không?!” Tiếng rống của cục cưng lại vang lên.

Tui lau tiếp...

Lúc nhìn thấy thành quả lao động sáng choang, tui rất là thỏa mãn~~ Choàng tay ôm vai cục cưng, tui vô cùng tự hào chỉ lên bàn khoe:

“Cục cưng à, xem thành quả lao động vinh quang của anh kia!”

Cục cưng nhướn mày một cái, ngón tay thon dài chỉ một vòng quanh căn nhà sáng bóng, rồi chỉ cái bàn, sau đó nhìn tui đầy miệt thị.

...

“A! Cục cưng! Dọn dẹp xong rồi, chúng mình ra ngoài đi dạo đi! Thời tiết hôm nay đẹp chưa kia!”

Sau khi suy nghĩ, cuối cùng cục cưng cũng chịu, thu dọn giẻ, đóng cửa, tui tui tương thân tương ái đi tới rừng trúc cách đây không xa.

.

.

Rừng trúc xanh tốt rậm rạp đứng thẳng cạnh con đường, tui và cục cưng bước đi trên con đường ở giữa, nếu tui có thêm cái eo dẻo dai mềm mại của cục cưng thì tốt quá rồi~ ai~ đáng tiếc~ đáng tiếc

~“Cục cưng~ Không khí ở đây thật là trong lành~ Sau này chúng ta thường đến đây có được không~”

Vừa nói vừa lảng lảng tiếp cận khuôn mặt của cục cưng.

“Được.”

Cục cưng đang đắm chìm trong màu xanh ở đây, hoàn toàn không chú ý đến hành vi của tui.

“Í, hay là ngày mai, chúng ta ra đây ăn cơm ngoài trời đi.” Tay lảng lảng đặt lên cái eo mềm mại của cục cưng: “Trời xanh, trúc biếc, phía trước còn có một cái đầm sâu, nếu ăn cơm ngoài này thì thích biết bao nhiêu!” Miệng tới gần tai của cục cưng, nhẹ nhàng thì thầm.

Cục cưng khép hờ mắt, lười biếng nhìn phía trước, như đang tưởng tượng cảnh tui tui ăn cơm ở đây. Về mặt mềm mại đó làm khí nóng xông thẳng xuống nửa người dưới của tui!

Tui kéo cục cưng một cái, tặng cho cái miệng nhỏ của em ấy một nụ hôn kiểu Pháp đúng chuẩn. Hôn cho trời long đất lở, sông cạn đá mòn! (khụ khụ, đừng có quan tâm tới cách dùng từ của tui, trình độ tui thấp)

Xì!

Tui ngồi xuống trước một cây trúc nghiêng cứu tử mĩ coi nó có mấy đốt...

Trong lúc tui oán than cho mấy ngày sống thanh đạm gần đây của tui thì đột nhiên nghe được một âm thanh khe khẽ.

Ô? Mèo con ở đâu vậy?

Âm thanh nho nhỏ như tiếng mèo đang kêu, tui ngạc nhiên nhìn quanh, tìm xem mèo ở đâu.

Ngay lúc ấy, đột nhiên cục cưng bay sang con đường nhỏ bên trái, khụ khụ, biết khinh công thiệt là tốt~
Ngày nào đó tui học được khinh công rồi cũng sẽ bay...

Bay một lúc thì cục cưng dừng lại trước một cây trúc không nhúc nhích nữa, tui chạy ngay tới, nhìn theo hướng cục cưng nhìn.

!!

Đây là cái chi?!

Cái, cái thứ mềm nhũn trắng tươi có mấy cái tay nhỏ chân nhỏ đang quơ quào trong không trung giống em bé quá đi

~Tui lập tức quay lại nói với cục cưng: “Cục cưng, con mèo con này giống em bé quá!”

Cục cưng tát một cái trả lời tui...

Xem ra cục cưng không thích cái này...

“Đường như là em bé bị bỏ rơi.” Sau khi quan sát kỹ càng, tui kết luận.

Cục cưng không thèm để ý tới tui, chỉ nhìn chăm chăm đứa bé phía trước, không nói tiếng nào.

Tui sờ cằm, đột nhiên nhớ ra trước đây cục cưng từng nhắc tới, ngày trước em ấy bị cha mẹ bỏ trong núi một mình được sư phụ đi ngang qua tìm thấy sau đó nhặt về nuôi lớn.

Nghĩ đến đây, tui đi tới bế em bé kia lên, kéo cục cưng vẫn chưa nói tiếng nào đi thẳng về.

Cục cưng giãy dụa vài cái, sau đó cũng theo tui về.

5. Quyển 1 - Chương 5: Làm Cha? (trung)

Tui nhìn khung cảnh hỗn độn trước mắt, rồi nhìn nhìn cục cưng đang như miếng lá cây bị sau khi bị sóng dập, cảm giác muốn cười to xống tới.

Nhưng tui không dám cười, vì tui sợ bị đánh...

Căn nhà gọn gàng sạch sẽ trước đây bây giờ lộn xộn như mới bị bão quét, trên trần dưới sàn, ở đâu cũng toàn tã lót, trên mặt đất dầy nước, thì ra cái chăn trắng thơm trên giường cũng có thể bị hành hạ đến độ này...

Nhìn nhìn viên thịt tròn vo đang ngủ ngoan trong cái nôi tự chế bằng dây mây treo trong cái băng ghế lật ngửa, rồi nhìn nhìn cục cưng đang ngăn người, tui lập tức chia sẻ lòng ngực vững chãi to lớn của mình, ôm cục cưng vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về, nhân cơ hội hôn môi em ấy vài cái, cục cưng thì như không cảm giác được tui đang hôn, nếu là trước đây, nhất định đã xì tui, xem a, cục cưng bị viên thịt kia dẫn vật rất tội.

Tui xác định được nhược điểm của cục cưng một lần nữa: em ấy hoàn toàn không có sức chống cự với những sinh vật như viên thịt này!

Nhớ tới khi mới bế Viên Thịt về (Viên Thịt là tên của em bé, tui đặt đó, nghe hay không?), đúng là long trời lở đất~~ Viên Thịt khóc một cái là cục cưng lại luống cuống tay chân như trời sắp sập, nhưng lại không dám bế Viên Thịt, Viên Thịt khóc to hơn, cục cưng cũng hoảng loạn hơn, mắt cũng đỏ lên, đáng về bất lực không biết làm sao làm tui đau lòng muốn chết, thế là bưng Viên Thịt lên đỡ.

Không phải tui nói khoác đâu, trước đây khi thực tập tui từng làm việc trong khoa nhi, từ con nít lớn tới em bé nhỏ xíu tui đều thuần hóa được hết, khi đó cho dù là một anh vạm vỡ tui cũng xử lý được, huống chi một viên thịt như vậy?

Thấy chưa, Viên Thịt bị tui thuần hóa rồi, cho dù khóc la thế nào, vào tay tui là ngoan ngoãn cười, nước mắt y như bốc hơi, đôi mắt to tròn xoe nhìn tui cười, đáng yêu chết!

Vì vậy, tui biểu diễn cho cục cưng xem một lúc, kết quả là cục cưng lấy một bó ngân châm ra thuần hóa cho tui không dám nhúc nhích.

“Nói! Đây có phải con rơi người đi đâu ngoại tình mang về không?! Nếu không sao lại nghe lời người như vậy?!”

Vừa nói vừa lấy thêm một bó ngân châm nữa, nhắm chuẩn vào tui đang bị ghim trên tường, sẵn sàng tiến hành tra khảo thân mật.

...

Từ đó tui đã học được một bài học: ngàn vạn lần không được ra vẻ trước mặt cục cưng... Nếu không sẽ chết đó... T_T

Thế là, dưới tình cảnh như vậy, tui đi vào làng xin nghỉ, trước khi cục cưng học được cách chăm em bé sẽ không đến dạy. Cục cưng cũng lên tiếng nói với người trong làng là gần đây có việc bận không thể khám bệnh.

Một người đầu thế chăm sóc Viên Thập nổi, phải có hai người thay phiên, cho nên tui phải dạy cục cưng.

Nếu như giao cho người trong làng, vậy thì không biết phải nói sao về lai lịch của Viên Thập, nói là lời ra lúc đi hẹn hò với cục cưng?

...

Ô? Cách này không tệ đâu nha, í? Cục cưng à, anh chỉ nói vậy thôi, nói vậy thôi mà, ha ha

~Trải qua mấy ngày cố gắng, công sức giáo dục của tui đã mang về thành công lớn, cục cưng dần dần từ sợ hãi ban đầu chuyển thành càng lúc càng quen tay, rất là lợi hại nha, làm tui rất có cảm giác thành tựu!

Nhưng mà, cũng có chút phản ứng phụ, chính là, từ sau khi cục cưng học được cách chăm sóc Viên Thập rồi thì cũng nghiện luôn, đặt Viên Thập lên vị trí đầu tiên, tui bị đẩy ra vị trí thứ hai...

...

Từ khi Viên Thập đến đây đã mấy tuần tui không được đụng vô cục cưng rồi... =.=

Tui sắp khô héo rồi...

Tui muốn được tưới...

Tui...

“Cục cưng, Viên Thập ngủ rồi, chúng mình cũng nghỉ đi~?”

6. Quyển 1 - Chương 6: Làm Cha? (hạ)

Nhìn nhìn Viên Thập đang ngủ ngáy nho nhỏ, cục cưng gật đầu.

Lúc nằm lên giường rồi, thì tui bắt đầu hớn hở tiến hành làm tròn.

Trước tiên là nhẹ nhàng đặt tay lên cái eo nhỏ mềm của cục cưng, ôm cục cưng vào lòng.

Cục cưng giãy giụa trong lòng tui, đổi sang tư thế thoải mái, lặng lặng nằm.

Bàn tay đặt trên eo cục cưng nhẹ nhàng vuốt ve, ầu yêm xoa nắn, thuần khiết là đang giúp cục cưng phải lao lực nhiều ngày nay thả lỏng.

Cục cưng khẽ ngậm nga, thư thái chui vào lòng tui, hơi thở của cục cưng phả vào cổ tui, rất nhột.

Xoa xoa xoa xoa, thấy đáng vẻ mặt mỗi của cục cưng, đau lòng vô cùng, tui khẽ sát vành tai xinh đẹp của cục cưng nói:

“Cục cưng à, gần đây em cực khổ quá, anh đau lòng quá đi!”

Đưa tay vuốt về mái tóc cục cưng, ôm cục cưng vào lòng.

“Cục cưng à, khoảng thời gian này, tụi mình toàn chạy quanh Viên Thệt, không có thời gian bên nhau, anh nhớ em lắm đó~! Lẽ nào em không nhớ anh sao? Mấy ngày nay em cũng tiêu tụy vì lo cho Viên Thệt, anh đau lòng! Phải biết quan tâm chăm sóc bản thân, có biết không?”

Cục cưng không lên tiếng, nhưng đưa tay ôm chặt lấy tui, chôn mặt trong lòng tui, im lặng.

Tui cũng ôm cục cưng, cũng không lên tiếng. Tụi tui cứ im lặng như vậy, hưởng thụ thế giới hai người.

Cảm giác ngọt ngào lẫn thỏa mãn lại dâng lên, tràn trề giữa chúng tui. Trời, đất như chỉ còn lại hai người, cả thế giới chỉ còn lại chúng tui.

Bây giờ tui cũng đã quên đi mục đích ban đầu, đắm chìm vào thế giới ngọt ngào của hai người.

Đột nhiên cảm thấy, thế giới không có vi tính không có ti vi này cũng rất không tệ, chỗ nơi yên tĩnh không có những thứ huyền ảo như thế này thì tâm hồn mới càng mau hòa quyện. Không chút tà niệm, người trước mắt là thật là đủ rồi.

Thật sự rất thỏa mãn.

Tui cọ nhẹ vào mái tóc mềm mượt của cục cưng, ngửi mùi thảo dược nhẹ nhàng từ cục cưng; cục cưng trong lòng cũng dụi dụi vào vạt áo của tui.

Hai đứa cọ nhau.

Tiếp theo, không có tia lửa cũng bị cọ cho thành có.

Không biết là ai bắt đầu trước, lúc tui chú ý tới thì môi chúng tui đã quấn vào nhau, tha thiết, dính sát vào nhau.

Bầu không khí nóng bỏng bao trùm tụi tui, cả hai phía khát vọng tìm kiếm đối phương. Kéo xé y phục lẫn nhau như trên người người kia có thứ có thể khiến mình bớt nóng, nhưng càng xé thì lại đẩy nhiệt độ lên cao hơn.

Chiếc giường nhỏ nhỏ trở thành thiên hạ nhỏ nhỏ của tụi tui.

Quần áo chỉnh tề bây giờ lộn xộn xộc xệch, cuối cùng bị hai người đang nóng bừng xé toạc, trở lại trạng thái thiên nhiên nhất.

Mái tóc đen dài của cục cưng trải trên giường, quăn rũ lay động theo từng động tác của cục cưng, gợi cảm kì lạ; dán chặt, cuốn siết theo thân thể trắng nõn trước mắt.

“A...!”

Cuối cùng, khi tìm đến hai nụ hoa đỏ hồng trên thân thể trắng nõn kia thì cục cưng thở dài một tiếng như rung động lại như bức bối.

Cắn nhẹ vào điểm hồng mê người đó, hai tay không ngừng châm lửa trên da thịt mềm mại, cục cưng bên dưới không ngừng vặn người, tiếng thở dốc kịch liệt không ngừng tuôn ra. Đôi mắt luôn vắng lặng lấp lánh của cục cưng bây giờ cực kì nóng bỏng ẩm ướt, ánh lên chút chờ mong, chút giận dỗi.

Nhịn không được rướn người hôn lên đôi mắt mê người của cục cưng, hai tay thì hạ xuống dẫn theo vòng eo mềm mại.

Miệng, từ mắt chuyển xuống môi; tay, cũng từ hông đưa dần vào đùi trong. Đều là những nơi rất mềm mịn.

Nhưng, không phải nơi mềm mịn nhất.

Nhẹ nhàng mở đôi chân thon dài của cục cưng ra, áp chặt chúng nó xuống ngực cục cưng, để nơi mềm mại nhất lộ ra. Cục cưng xấu hổ nhắm chặt mắt lại, xoay mặt đi, hai tay nắm chặt gối.

Cúi người xuống bên tai cục cưng:

“Em đẹp quá!”

Cục cưng lại dùng tiếng ngậm trả lời tui.

Cục cứng then thùng trước mắt làm ngọn lửa vốn đã bùng bùng trong người càng thêm nóng rất. Cổ nhin dục hỏa đang cuộn trào dưới bụng xuống, vừa liếm nghịch nụ hoa đỏ hồng vừa lấy thuốc nước dưới gối ra, bôi một ít thứ mát lạnh đó vào nơi mềm mại nhất.

“A!”

Ngón tay xâm nhập vào trong lần tìm vào theo con đường bên trong, bôi thứ sẽ khiến chúng tui vui sướng vào mọi chỗ bên trong. Cục cứng lập tức cứng người lại thở dốc, hai tay cuộn chặt tấm trải giường. Tiếng thở vang lên gián đoạn. Những nụ hôn kịch liệt vẫn không hề ngừng lại, ngón tay cũng không ngừng làm loạn bên trong. Nhịp thở hai bên càng lúc càng nhanh, khát vọng nồn nóng tỏa ra khắp người, thân thể cũng kịch liệt giãy dụa, rít gào.

“... Nhanh...” Cục cứng khó chịu rơi nước mắt, nức nở cầu xin.

Nhìn cục cứng vốn kiêu ngạo lạnh lùng khát khao cầu xin đầy gọi cảm, lửa nóng xông thẳng xuống thân dưới.

Nhịn không nổi nữa!

Rút ngón tay ra, rướn người một cái, giữa tiếng thét cao của cục cứng, cuối cùng cũng đã đi vào nơi mềm mại mê hồn nhất.

Khoái cảm kịch liệt truyền tới từ nơi đang kết hợp, cảm giác không thể hình dung, khiến người ta mê say. Cảm giác đau đớn và vui thích hòa lẫn xuất hiện trên mặt, cục cứng lắc mạnh đầu, mái tóc đen dài xỏa tung trên người, đánh mạnh vào thị giác, thân thể trắng nõn cử động theo từng động tác nguyên thủy, cả chiếc giường cũng đong đưa theo nhịp điệu này. Vô số tiếng ngậm nga rên rỉ cũng tuôn ra từ đôi môi hồng căng theo từng nhịp.

Tui điên cuồng vì cục cứng thể này!

Thấy cục cứng ngày thường vốn lạnh lùng trở nên điên cuồng thể này, tui tăng tốc, khoái cảm mạnh hơn đánh thẳng vào chúng tui! Giờ này phút này, chúng tui đã quên hết mọi thứ xung quanh, quên cả đứa nhỏ đang ngủ say bên cạnh, chỉ có thể không ngừng vùng vẫy, chìm đắm trong khát vọng nguyên thủy nhất.

Cả hai đều điên cuồng.

Cục cứng cắn vào vai tui trong khoái cảm mãnh liệt, nhưng lại hoàn toàn không đau, mà là vui sướng! Khiến tui lại càng ra sức xông tới, bức ra tiếng rên rỉ và nức nở của cục cứng.

Khi khoái cảm mạnh mẽ nhất ập đến, chúng tui siết chặt môi nhau.

.
.

Tui yên lặng giữ trạng thái mập hợp nằm úp lên người cục cứng, cục cứng cũng dịu dàng ôm lấy tui, ngón tay thon dài luồn vào tóc tui. Cả hai đang hưởng thụ cảm giác tĩnh lặng sau những cảm xúc mãnh liệt.

“Chắc, nếu như không có ai nhận tiểu bảo bảo thì chúng ta nuôi nó đi, chúng ta làm phụ thân của nó, được không?”

“Được.”

Nằm trên người cục cứng lười biếng nhìn Viên Thịch vẫn ngủ ngoan bên cạnh, xem cái tay cái chân béo lẳng của nó, đột nhiên nghĩ ngợi.

“Í, cục cứng à, sau này đó, để cho Viên Thịch gọi em là mẹ, gọi anh là cha! Sau đó chúng ta sinh cho nó một đứa em trai, cho nên đó, chúng ta phải cố gắng nhiều hơn nữa đó!” Sau đó thò tay xoa bụng cục cứng.

Xì!

.
...

Nhưng chuyện xảy ra sau đó hoàn toàn nằm ngoài dự liệu, mấy ngày sau, có một đàn người chạy tới trước cái nhà của tui tui, sau đó một cặp trai trẻ ăn mặc lộng lẫy đi ra, một trong số đó là một người cực kì xinh đẹp vừa nhìn thấy Viên Thập trong tay tui tui là khóc gào lên, ôm chặt Viên Thập không chịu buông, người kia thì không ngừng an ủi, vành mắt cũng hồng hồng.

Sau đó mới biết, thì ra hai người này chính là phụ thân và cha ruột của Viên Thập (ôi, bây giờ tui mới biết, thì ra hai nam cũng sinh con được...). Do gia thế hiển hách giàu có, cho nên Viên Thập bị một đám người xấu bắt cóc tống tiền, sau đó trải qua một loạt chuyện, tuy thủ phạm đã bị bắt, nhưng Viên Thập vẫn bị thất lạc trong hỗn loạn... (-.-|||) Thế là hai vị phụ thân vội vàng chạy tìm khắp nơi, nhưng vẫn không có tin tức, khi hai người tìm mãi không được đã mất hết hy vọng, cha ruột của Viên Thập, cũng là người sinh nó, cuối cùng ngã bệnh, để dưỡng bệnh, bọn họ tìm đến nơi thanh tĩnh này, lại nghe dân làng nói tui tui nhất định được một hài tử, thế là ôm một tia hy vọng cuối cùng đến tìm, phát hiện đúng là đứa nhỏ bọn họ ngày đêm mong nhớ.

Tình huống đại khái là thế.

Thế là hấp, tui và cục cưng trở thành ân nhân cứu mạng hài tử của bọn họ, được bọn họ ngàn ân vạn tạ, còn muốn tặng cho tui tui rất tài vàng bạc, nhưng bị cục cưng lạnh lùng từ chối, cục cưng nói, ta cứu nhi tử của các người không phải vì tiền, mang về! Nếu không ta trở mặt!

Cục cưng của tui giàu chưa?

Nhưng còn tui... Nhiều tiền quá chừng!! Tui là người phạm mất thịt thôi mà, sao thấy nhiều tiền như vậy mà không sáng mắt được?

Đương nhiên, đây là nỗi lòng khe khẽ của tui, không dám nói với cục cưng... Tui sợ bị đánh...

Sau nhiều lần thương lượng, bên kia cũng hết cách, để lại một câu “Sau này có việc gì phiền phức xin cứ đến tìm Lục thành chủ Lý Loan Nghi tỉnh Hoa Nam” rồi đi.

Nhìn cục cưng lưu luyến bịn rịn không nỡ xa Viên Thập, tui ôm vai em ấy, nói:

“Cục cưng à, đừng buồn, bánh mì, ủa, bánh bao rồi sẽ có, sữa đậu nành cũng có nữa!”

Liếc tui một cái, cục cưng xoay người đi vào nhà.

Tui thì mở tay ra nhìn thứ phụ thân của Viên Thập nhét cho tui trước khi đi, là một hộp ngọc nhỏ; bên trong là một trái gì thứ màu đỏ.

Đây là cái gì?!

Cái tên Tiểu Lý Tử chỉ đó (không nhớ tên nữa, chỉ nhớ họ Lý) xem ra rất có điều kiện, ra tay hẵn là không keo kiệt vậy chứ? Chỉ một cái trái gì đó không biết?!

Trong lúc tui nhìn ngắm nó, cục cưng đi tới cạnh tui.

“Nhìn cái gì đó?”

Ồ, bị phát hiện rồi...

Lập tức đưa thứ trong tay cho cục cưng nhìn, không ngờ, cục cưng nhìn một cái là biến sắc, hai má đỏ lên, ngẩn ngơ, mắng: “Vô lại!”

Ồ hớ? Chuyện gì vậy?

10 tháng sau

“Cục cưng à!!! Con nó lại đái dầm!!”

“Ngươi! Mau đi giặt tã!”

“Được! Nhưng mà, nhưng mà anh còn phải đi vắt sữa dê!”

“Lẳng nhăng! Ngươi đi giặt tã! Cái đó để ta làm!”

“Biết rồi!”

.

...

.

Cục cưng nhỏ xíu giáng lâm mang đến cho tui và cục cưng vui mừng, đồng thời cũng kéo theo hỗn loạn.

Ai~ Lần này, thế giới hai người của tui và cục cưng bị quấy rầy rồi~ Nhưng mà đây chính là cuộc sống~ cuộc sống~

7. Quyển 1 - Chương 7: Phiên Ngoại

Ôm cục cưng Tiểu Lê trong lòng, nhìn nó ra sức vung vẩy tay chân béo tròn của nó, cảm giác thỏa mãn ập tới.

Con trai của tui đúng là đáng yêu mà!

Nhìn thằng nhóc béo tròn khỏe mạnh hoạt bát, lại nhớ tới quá trình sinh con trời long đất lở quỷ khóc thần sầu!

Nói về trái mang thai trước đi. Còn nhớ cha của Viên Thập Tiểu Lý Tử chứ (tên tui vẫn chưa nhớ ra...)? Cái trái tên đó nhét cho tui trước lúc đi thật ra có tên là quả mang thai, thứ trái cây thần kì này có thể khiến đàn ông mang thai. Nghe nói vì nó rất khó trồng, giá cũng không rẻ, nếu tính ra, tương đương với một chiếc xe hơi hạng trung của thời hiện đại. Sau khi tui biết được tác dụng của cái trái này thì lập tức cuốn lấy cục cưng đòi con, với công lực sống bám chết đu thà chết không buông dây mặt lê lét, cuối cùng cục cưng cũng gật đầu đồng ý!

Thế là hấp, cục cưng có bầu

~.

.

Cục cưng lúc có bầu rất là yên lặng, không khác ngày thường lắm, cần làm gì thì làm đó, làm tui rất là phiền muộn, sao mà cục cưng không có phản ứng gì hết? Tuy tính tình không thất thường như phụ nữ, nhưng như vậy thì quá “bình thường” rồi?

Thế là, người căng thẳng thần kinh không phải là cục cưng, người mang thai, mà là ông cha của thằng con, là tui...

“Cục cưng à~ Đừng có đi lung tung~ Cúi chùng vấp~”

“A! Cục cưng! Đừng có đi khám bệnh cho ông Vương trong làng nữa! Cúi chùng ổng lây bệnh cảm cho em!”

“Cục cưng à~ Tui mình hát đi có được không~ Nghe nói có tác dụng giáo dục bé bi trong bụng đó~”

“A a!!! Cục cưng à!! Hôm nay mặt trời lặn sớm quá! Không phải dấu hiệu tốt!! Tui mình rắc muối đi!!”

...

Cuối cùng, sau khi bị cục cưng xì một cái đầy phiền chán, tui bắt đầu bình thường lại...

Qua một thời gian xem như bình tĩnh, tới lúc cục cưng sinh, một trận chiến gian khổ lại bắt đầu rồi.

...

...

...

Ai, tui không nhắc đến quá trình này nữa, nếu muốn biết mức độ gian nan của nó, cứ nhìn mấy hàng dấu răng xanh tím trên tay tui là đủ rồi...

Là dấu tích cực cứng liều mạng cắn tui để lại lúc sinh con đó...

Khi đó vì tui quá lo lắng cho cực cứng, cho nên liền nói cực cứng đang đau đón chờ sinh:

“Cực cứng! Nếu đau thì cắn tay anh! Sẽ đỡ hơn một chút!!”

Cực cứng cảm động nhìn tui cười nhẹ, sau đó không chút khách khí bắt đầu cắn...

...

Tuy có hơi đau chút, nhưng thấy bé cứng đáng yêu như vậy, tui cảm thấy bao nhiêu cũng xứng!

Bé cứng vừa ra đời, là tui và cực cứng cho ngay cái tên đã nghĩ sẵn từ lâu: Trương Ngữ Lê.

Thật ra cũng chẳng có nghĩa gì, hoàn toàn là vì thấy thuận tai (tui thiếu trình độ mà... =.=)

Tuy không biết người khác sống thế nào, nhưng tui cảm thấy, cuộc sống bình yên êm ả như thế này, có người bầu bạn, lại có một bé cứng hoạt bát lanh lợi, còn vui sướng hơn bất kì ai khác

~Đời người thật là đẹp!

8. Quyển 2 - Chương 1

Thân thể béo múp nằm úp trên chăn, cái tay béo mềm đang chống cả người lên, chân nhỏ đạp đạp phía sau, ngơ ngác lơ lửng tại chỗ, nhưng mà lại đáng yêu khôn cùng. Lúc đôi mắt đen bóng của bé cứng thấy tui kề bên thì lập tức kêu “nha” một cái, sau đó ra sức chống thẳng người, muốn ngồi dậy đòi tui ôm ôm, nhưng mà vì nếp nhăn trên mặt vải, làm cho động tác của bé cứng càng lúc càng gian nan, cuối cùng, rốt cuộc cũng té xuống chăn.

Lăn lăn vài cái, rồi điều chỉnh lại tư thế một cách thần kì, nằm ngửa ra, đối mặt với tui.

Hai đứa nhìn nhau.

Bầu không khí lắng xuống.

Không còn âm thanh gì.

Động tác của bé cứng cũng dừng lại.

Tất cả đều dừng lại.

Nhịn không được đưa tay ra, chọt chọt cái má mềm nhũn của bé cứng, chọt một cái, ồ? Không có phản ứng, vậy chọt cái nữa, í? Vẫn không có phản ứng, cảm giác rất là thích, vậy chọt tiếp -.-+

Chọt chọt chọt, chọt chọt chọt, miệng của bé cứng càng lúc càng méo, nước trong mắt cũng càng lúc càng nhiều, cái tay nhỏ béo múp cố gắng chặn bàn tay tui đang hành hung bé cứng lại, nhưng mà sức bé bị non nớt không có chút tác dụng nào, chỉ có thể mở to hai mắt đáng thương nhìn tui.

Cuối cùng, nhờ sự kiên trì không tha của tui, bé cứng khóc rống lên.

Xi!

“Bảo người đỡ Lê Nhi ngủ sao người lại chọc nó khóc nữa!”

Sau lưng có tiếng rống giận dữ của cực cứng.

Ồ, cực cứng tới lúc nào vậy... Tui tập trung chơi nên không biết...

“Cực cứng, anh đang cổ vũ con trai mình cố gắng tự bò, anh không có chọt con đâu.”

Cục cứng nhướn mày một cái, ánh sáng lóe lên, tui vinh quang đi tiếp đón thân mật với cái cửa...

...

...

Ai, đánh là yêu mắng là thương mà đúng không?

Khụ khụ!

Thôi nói chuyện nghiêm túc đi!

Nói lại trước đây, tui đến thế giới xa lạ này quen biết cục cứng rồi yêu nhau rồi sống chung trong ngôi làng yên tĩnh hòa bình này, ngày qua ngày rất là thư thái, rồi con trai đến, càng khiến cho ngày tháng của chúng tui dễ chịu hơn, muốn bao nhiêu hạnh phúc là có đủ bấy nhiêu hạnh phúc!

Nhìn viên thịt kia ngày một lớn hơn, tui cảm thấy rất là thỏa mãn đó nha~ Ai cũng vậy, con của mình tốt nhất, câu này thiệt không sai! Xem con trai của tui kìa, đáng yêu vô vàn, lanh lợi vô song! Ngày nào cũng thấy nó lớn thêm, thay đổi từng chút từng chút làm tui và cục cứng không khỏi vui mừng lẫn thỏa mãn!

Hê! Con trai của tui đúng là ngoan!

Mà sau khi cục cứng sinh em bé, thân thể yếu đi một thời gian, sau đó căn cốt khỏe mạnh giúp cục cứng khỏe lại rất nhanh, sau đó bắt đầu sinh hoạt bình thường. Mỗi lần cục cứng dịu dàng bế bé cứng đều khiến cả căn phòng ấm lên, cũng khiến tui vô thức đi đến đứng cạnh em ấy, nhìn viên thịt không ngừng vung vẩy tay chân.

Từ đó, cuộc sống đi vào quỹ đạo, so với trước đây, trong nhà chỉ có thêm một viên thịt, nhưng náo nhiệt hơn rất nhiều.

9. Quyển 2 - Chương 2

“Con trai~ Cha của con có đẹp trai không?”

“Phiu!”

“Cha của con có phải người đàn ông tuyệt vời nhất thế gian không?”

“Phiu!”

“Vậy bé cứng thích cha lắm có đúng không?”

“Nha!”

“Ha ha! Vậy, con trai, phụ thân con thích cha nhất có phải không?”

“Nha phiu!”

“Vậy tối nay con phải ngủ thiệt ngoan, đừng làm phiền cuộc sống hạnh phúc của cha và phụ thân có biết không?”

“Nha phụt phụt phụt!”

Chát!

“Người lại dạy Lê Nhi thứ bậy bạ gì vậy???”

Cục cứng đeo gùi thảo dược, trừng mắt đẹp nhìn tui.

Xoa cục u trên đầu, tui tủi thân nói với cục cứng:

“Cục cứng à, em xem Lê Nhi đã lớn như vậy rồi, để con ngủ một mình trên giường nhĩ đi, giường của tui mình nhỏ quá.”

“Hài tử mới sáu tháng mà người bảo lớn? Để nó ngủ một mình ta không yên tâm!”

Tui đau xót nhìn con trai, vì nó, mà tui đã không được đụng vào cục cứng suốt mấy tháng rồi

Còn nhịn nữa thì tui đâu khác gì hòa thượng...

“Cục cứng à~ Em xem~ Trẻ con phải bồi dưỡng từ nhỏ~ Tui mình phải xây dựng tính độc lập cho con, như vậy thì lúc lớn nó mới trưởng thành khỏe mạnh được!”

Cục cứng vừa chơi với con trai vừa nói:

“Vậy thì cũng phải đợi qua một tuổi! Nếu người ghét giường chật thì ra ngoài trải nệm ra đất ngủ!”

“Ồ, không có không có, giường đủ rộng mà!”

...

Sau đó tui tiếp tục sống đời hòa thượng của tui...

Trước đây thường nghe nói làm cha thường rất bức bối, lúc đó cứ nghĩ là chuyện bé xé to, nhưng hôm nay đã được trải nghiệm ý nghĩa thật sự của câu này...

Nhưng mà nhìn thẳng con bái bai cục cứng rồi nằm lăn qua lăn lại trên giường thì trong lòng lại cảm thấy thỏa mãn không sao tả siết.

Không phải mèo khen mèo dài đuôi, nhưng mà con trai của tui đúng là đẹp trai ngời ngời! Nhìn cái mũi thẳng với cái miệng hồng chúm chúm di truyền từ phụ thân nó kìa, mỗi lần con nhong nhèo, cái mũi nhỏ nhắn nhần, miệng vênh lên, giống cục cứng của tui như khuôn đúc! Cục kì mê người! Cái má hồng hào khỏe mạnh làm lúc nào tui cũng muốn chọt, sau đó bị cục cứng mắng, nhưng mà thật sự đâu thể trách tui, thật sự rất là vui đó -.-+ Mỗi lần bị chọt bé cứng sẽ nhúu mày, rồi vênh môi, lúc tui thấy biểu cảm giống y hệt cục cứng đó thì lại xúc động khôn cùng! Tuy tui hay nói bé cứng giống cục cứng, nhưng cục cứng cứ hay nói bé cứng giống tui, nhất là kiểu cười dê tiện (cục cứng nói vậy), đúng từ một khuôn đúc ra~!

Tự hào nha!

Nói đến cũng rất kì diệu, khi ấy biết có một người có quan hệ huyết thống với mình sắp xuất hiện trên thế giới vì mình, trong lòng sẽ có cảm giác hạnh phúc khó tả. Nhất là lúc thấy bé cứng đáng yêu, hạnh phúc của tui lại lan tràn.

Nói hạnh phúc, hạnh phúc đến rồi.

Tui sung sướng bé bé cứng lên, hôn mỗi bên má bé cứng một cái, mùi sữa đặc trưng của em bé bay vào mũi, cảm giác mềm mại bên má làm tui xúc động khôn nguôi.

Con mẹ nó cảm giác có con thật là tốt quá!

Trong lúc tui đang cảm động, đột nhiên cảm thấy quần ẩm nóng, vội cúi đầu nhìn, thấy được cái chân béo tròn lẳng của bé cứng đang lắc lư, một dòng nước ẩm đang chảy xuôi theo chân nó xuống chân tui...

Dại mặt ra ngẩng đầu lên, cái miệng nhỏ hồng tươi của bé cứng đang ngậm ngón tay trắng nõn, nghiêng đầu, cái mặt tròn xoe đang cười nhìn tui rất là vui, hoàn toàn không có chút hối lỗi...

...

“A!!! Đây là cái quần thứ ba trong ngày rồi!!!”

“Nha phụt phụt phụt phụt!”

10. Quyển 2 - Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Thấy thời tiết rất đẹp, hôm nay cũng không đi dạy, cho nên tui dự định đem con trai đi dạo.

Nghĩ là làm.

Vào phòng dọn dẹp một chút, sau đó đi theo thứ cần đem, một tay bế con, đi qua ba cái quần đang phơi trên dây phơi đồ, tiến thẳng vào làng.

Đồng ruộng trên đường đi xanh mướt, nhìn thật là mát mắt, luồng không khí trong lành không gì sánh bằng chui vào phổi, ở thời đại của tui chỉ có thể thấy được cảnh sắc như thế này ở những làng quê xa xôi. Thời đại của tui, tuy chất lượng cuộc sống được nâng cao, nhưng mức độ ô nhiễm cũng tăng theo từng bậc chất lượng cuộc sống, mọi người vừa hưởng thụ cuộc sống vật chất đầy đủ mà hiện đại mang đến vừa không thể không “hưởng thụ” luôn đủ loại ô nhiễm khoa học kỹ thuật mang đến. Như thế rồi cuộc sống có phải hạnh phúc không, tui không biết, tui chỉ biết, bệnh nhân đến bệnh viện càng lúc càng nhiều.

Đứa con trong lòng vừa ngậm ngón tay vừa dùng đôi mắt to đen bóng thích thú nhìn cảnh sắc xung quanh, thỉnh thoảng còn “A” “Nha” “Phụt” mấy tiếng, tui càng nhìn càng thấy thích, hô! Với xu thế này lớn lên có lẽ sẽ làm ca sĩ! Nhưng nghĩ lại, ở thời đại dường như không gọi là ca sĩ, mà gọi bằng gì thì tui cũng không biết, lúc chưa ổn định tâm trí của tui toàn dùng để suy tính xem làm sao để theo đuổi cực kỳ, không hiểu phong tục tập quán bình thường lắm, bây giờ ổn định rồi lại càng không biết.

Thế là hấp, để bồi dưỡng mầm non âm nhạc tương lai, tui ngửa cổ hát to cho con trai nghe:

Thương hải nhất thanh tiếu

Thao thao lưỡng ngạn triều

Phù trầm tùy lãng chích ký kim triều

Thương thiên tiếu phân phân thế thượng triều

Thùy phụ thùy thẳng xuất thiên tri hiểu

Giang sơn tiếu yên vũ diêu

Đào lãng đào tảo hồng trần tục thế kỷ đa triều

Thanh phong tiếu cánh nhạ tịch liêu

Hào tình hoàn thẳng liễu nhất khâm văn chiểu

Thương sinh tiếu bất tái tịch liêu

Hào tình nhưng tại si si tiếu tiếu

.
.

Hát xong một bài, con trai chớp mắt to nhìn tui bắt đầu hưng phấn kêu “a nha a nha”, hô! Xem ra bé cũng thích nghe! Tuy biết là nó nghe không hiểu, nhưng con trai thì làm sao có chuyện tui không hát tiếp chứ?

Nhưng mà lần này phải nâng cao độ khó một chút, tui hát bài tiếng anh!

On a dark desert highway, cool wind in my hair

Warm smell of colitas rising up through the air

Up ahead in the distance, I saw a shimmering light

My head grew heavy, and my sight grew dimmer

I had to stop for the night

There she stood in the doorway;

I heard the mission bell

And I was thinking to myself,

‘This could be Heaven or this could be Hell’

Then she lit up a candle and she showed me the way

There were voices down the corridor, I thought I heard them say...

.
.

Con trai càng hưng phấn hơn nữa rồi! Cái tay béo núc cầm vạt áo của tui giật giật, miệng nha nha phiu phiu, rất là kích động! Tui khoái chí, xem ra tương lai con tui sẽ là siêu sao ca nhạc quốc tế! Nhưng tiếp xúc với những thứ tiên tiến quốc tế cũng không tốt, dù sao thì nền tảng văn hóa của chúng tui cũng rất là lâu đời, hơn nữa trẻ con thì phải giống trẻ, bắt đầu từ những thứ đơn giản nhất vẫn tốt hơn, thế là sau đó tui hát một bài của thiếu nhi:

Trì đường trung [trong hồ nước]

Hà tán hạ [dưới tán cây]

Hữu chí tiểu thanh oa [có một chúếch nhỏ]

Thân xuyên lục y phục [mặc chiếc áo màu xanh]

Hại trùng đồ phạ tha [côn trùng nào cũng sợ]

Thiên sinh tạng môn đại [có giọng nói rất to]

Xướng ca đỉnh oa oa [hát bài ộp ộp ộp]

Ngư nhi khoa tha xướng đích hảo [cá nhỏ khen nó hát rất hay]

Hà hoa khoa tha thanh âm đại [hoa sen khen giọng nó rất to]

Thanh oa thánh liễu tu hồng liễu kiểm [ếch con nghe xong đỏ mặt]

Trương khai đại chủy ba [mở to miệng ra]

Oa oa oa [ộp ộp ộp]

Oa oa oa [ộp ộp ộp]

Oa oa oa oa [ộp ộp ộp ộp]

Oa oa oa [ộp ộp ộp]

Hát xong, tui nhận được cái đỉnh đầu nhỏ nhỏ của con trai đang xoay qua một bên ngửa cổ nhìn chuồn chuồn bay.

Sh!t! Nhỏ xíu như vậy đã biết kén cá chọn canh rồi sao!?

Để bồi dưỡng nhân cách và tâm lý của con trai, tui bắt đầu giáo dục tư tưởng cách mạng cho con, nhưng giáo dục mới gần xong, còn chưa kịp nghiệm thu kết quả thì đã đến nơi rồi.

Ở cổng làng có rất nhiều người, đều là phụ huynh của các học sinh tui dạy, thấy con và con trai đều rất là vui vẻ, thế là cái mặt nhỏ nhỏ của con tui lại được nhân dân lao động thăm hỏi nhiệt tình, bị nhéo đỏ bừng luôn! Cái miệng nhỏ đang méo méo, tui biết là lũ lụt sắp tràn xuống, cho nên vội tìm cơ trốn trước ——+

Thế là lại tiếp tục tản bộ.

.
.

Mới đi được mấy bước, thì thấy một đàn học sinh của tui đang chơi. Thấy tui thì “oa” một cái ủa tới.

“Phu tử à, hôm nay thầy có thời gian vào làng sao.” Đây là trẻ nhỏ nhà họ Trương (là thằng nhỏ lo cho kê cách của con gà mà quên luôn phu tử xuất hiện trong chương “khoảng cách thế hệ” của quyển 1).

“Đúng vậy, phu tử tui sợ một ngày không đến là mấy trò quên hết những thứ tui đã dạy.” Bầy trẻ này, lúc không phải lên lớp vui vẻ thật! Ha! Không khỏi làm tui nhớ tới thời tui còn đi học!

“Không có đâu!” Cả đàn trẻ nhao lên.

Được được, cũng ngoan thật.

Thế là tui tui bắt đầu nói đủ thứ chuyện. Tuy tui là phụ tử của chúng nó, nhưng bình thường tui rất không xa cách khó gần, cho nên bây trẻ này rất là thân thiết với tui, chuyện gì cũng nói với tui. Đó coi kìa, từ chuyện vui trong nhà nào đó đến trẻ nào dãi dầm lúc ngủ đều lôi ra nói hết cho tui nghe. Nói một hồi, chủ đề bay về với bé cưng của tui.

Một bây trẻ vây quanh tui, mắt đứa nào cũng dán vô con tui. Bé cưng của tui cũng không sợ người lạ, cười một cái thiệt là rục rở.

“Phu tử, nhi tử của thầy đẹp quá đi!”

“Đúng vậy đúng vậy! Nó là hài nhi đẹp nhất con từng thấy! Đẹp hơn đệ đệ nhà con nhiều!”

Ha! Tiểu tử này, mới có nhiều lớn thì gặp được bao nhiêu người rồi chứ, tiêu chuẩn “con từng thấy” thật sự là rất hẹp đó~ Nhưng mà có một câu nói đúng, con của tui là em bé đẹp nhất!

- -+

Bây trẻ bắt đầu nhao nhao bàn tán.

“Mũi của nó nhỏ quá, rất giống đại phu (cục cưng của tui)! ”

Đúng rồi đúng rồi! Đáng yêu giống nhau!

“Cái miệng hồng hồng, cũng nhỏ xịu!”

Đúng rồi đúng rồi! Giống hệt cục cưng của tui!

“Xem kìa! Mắt nó lấp lánh lấp lánh, giống viên đá đen dưới suối quá!”

Hê! Đường nhiên rồi! Con trai của tui mà xấu được sao?

Tui càng nghe càng thấy đắc ý, càng nghe ngực càng ưỡn cao.

“A! Các xem cách nó cười kìa!!”

Sao vậy?

“Giống hệt như phụ tử!”

Hia hia hia! Tiểu tử! Trò tinh mắt nhất đó!

“Nhìn ngu hệt như nhau!”

...

Gừ gừ!!

Ta cần chết đàn nhóc này!!!

Núi lửa bắt đầu phun lên! Lũ lụt bắt đầu đổ xuống!

Trong khung cảnh yên lành của những lọn khói bếp mềm mại bốc cao và tiếng cười khanh khách của con trai, tui gào rú đuổi theo một bây trẻ.

.

.

Bài đầu chàng điên này hát là Thanh hải nhất thanh tiểu nhạc phim Tiểu ngạo giang hồ bản năm nào ta không nhớ,. chỉ nhớ là bản có Lâm Thanh Hà, các tình yêu có thể vào đây để xem clip và bản dịch

~ .hoasontrang.us/trungvan/?p=3

Bài tiếng Anh là Hotel California, chắc nhiều người cũng biết rồi, sẵn dẫn luôn link

~ .nhaccuatui.com/nghe?M=UaSv53WHKU

Bài thứ cuối là Tiểu thanh oa, Chúếch nhỏ, nhưng ta không tìm được nhạc. Tìm được vài bài Tiểu thanh oa khác, nhưng không phải bài bát sĩ hát

11. Quyển 2 - Chương 4

Gần đây toàn bộ mấy thứ nhỏ nhỏ trong nhà đều bị canh phòng nghiêm ngặt, bởi vì sơ sẩy một chút là bị bé cưng của tui cho vào mồ.

Trẻ con nào cũng có thói quen này, đến một thời kì nhất định thì thích bỏ đồ thứ vào mồ, con trai tui hiện tại đúng như vậy.

Kéo cái tay đang bỏ mấy món đồ chơi gỗ vào miệng của cục cưng ra thêm lần nữa, sau đó thì bắt lực nhìn con cười hớn hở thò tay bốc thứ khác.

... Nó nghĩ là tui đang chơi với nó...

Thế là hấp, bắt đầu trò con bốc cha kéo.

Cục cưng đang phơi thảo được bên cạnh, nghe nói ông lão họ Vương trong làng gần đây xương cốt yếu đi, sợ là không chống nổi hết mùa đông, cho nên cục cưng đang gắng sức chiến đấu với thần chết. Đúng rồi, ở đây không gọi thần chết là thần chết, cũng không gọi là Diêm Vương, mà gọi là Miên Đế[vua ngủ], là vì khi chết không gọi là chết, mà chỉ vì sống một đời đã mệt mỏi, cho nên ngủ một giấc nghỉ ngơi, ngủ đủ rồi thì lại thức dậy bắt đầu một cuộc sống mới, tính ra cũng không khác thời đại của tui lắm, chỉ là thay cách nói linh hồn chuyển thể đầu thai thành ngủ, đơn giản hơn nhiều, mà Miên Đế thì cũng không khác thần chết lắm. Cho nên người ở đây đều xem nhẹ cái chết, suy nghĩ rất thoáng, cho nên khi ông Vương biết tình trạng sức khỏe của mình thì cũng chẳng lo lắng nhiều, trước đây thế nào thì bây giờ thế đó, người nhà ông ấy cũng vậy.

Sau khi kéo tay con trai ra thêm lần nữa, cục cưng đi vào.

Thấy mũi cục cưng rịn mồ hôi, tui xót ruột kéo cục cưng ngồi xuống kế bên, sau đó kéo tay áo lau cẩn thận cho cục cưng.

“Em mệt rồi, nghỉ một chút đi.”

Cục cưng xoa đầu con trai, lắc đầu nói:

“Vương gia gia còn đang chờ thuốc.”

Ai, lương y như từ mẫu.

Tuy tui đã lâu không chữa bệnh cho ai, nhưng cũng từng là bác sĩ, cho nên cũng hiểu được vì sao em ấy cố chấp vậy, thế là ép cục cưng ngồi xuống chơi với bé cưng, nhân tiện nghỉ một chút, cơm trưa để tui giải quyết.

.

.

Vào nhà bếp, cầm dao lên bắt đầu làm cơm.

Múa dao, củ cà rốt bị trong tay biến thành từng sợi nhỏ, sau đó bỏ vào thau rửa, vừa thái vừa nhìn, càng nhìn càng thấy thỏa mãn. Sợi nhỏ ghê chưa! Nhớ lại ngày trước tui là đầu ông tốt kiểu cũ không biết nấu ăn (nghe nói đầu ông tốt kiểu mới là phải giỏi làm ăn thạo nấu nướng), tuy ngày nào cũng cầm dao nhưng là để mổ bệnh nhân, chưa từng cầm dao để hầu hạ bao tử, cho nên tuy là cầm dao phẫu thuật rất thành thạo nhưng cầm dao xắt thịt vẫn lóng ngóng, mấy thứ cắt ra nói theo cách của mẹ già thì là: có thể cắt tào thành chuối, gọt khoai tây thành đậu xanh...

Khụ khụ! Nhưng từ khi đến đây rồi ẩn cư với cục cưng, đặc biệt là khi trong bụng cục cưng có bé cưng, để cục cưng được chăm sóc tốt, thần công gọt đậu xanh của tui tiến bộ thần tốc, cuối cùng cũng gọt được khoai tây thành củ khoai tây! Còn tay nghề làm bếp, ha ha! Một chữ thôi: thần! Xem đi, vo gạo sạch sẽ rồi cho chút nước vào đặt lên bếp, rồi đánh trứng, thái hành, rửa rau, sau đó thành thạo chuẩn bị gia vị, nhóm bếp nấu cơm. Không bao lâu sau, một bữa cơm ngon lành dễ tiêu đã ra lò! Cái gì? Ấy nói ai cũng biết làm thứ đơn giản này? Sh!t! Tui từ một người không biết luộc trứng đến có thể nấu được một bữa cơm rau luộc canh suông như hiện tại bộ dễ dàng lắm sao! Cái gì cũng phải luyện tập!

Sau đó, xếp chén đĩa lên bàn, rồi bới xơm và múc cháo cho con trai ra, bắt đầu ăn cơm trưa.

Kéo trứng gà ra trước mặt cục cưng, tui bế bé cưng lên bắt đầu dứt cháo. Cục cưng không nói gì, chia trứng gà ra thành hai nửa, bỏ vào một cái chén rồi để trước mặt tui. Thế rồi bữa cơm trưa kết thúc cùng tiếng con trai tui la hét.

.

.

Ngày tháng cứ thế trôi qua.

Lúc con trai tui biết gọi cha và phụ thân, ông Vương qua đời.

Trùng hợp là, con dâu nhà ông ấy vừa sinh đứa thứ tư, là một bé trai. Thế là nhà họ Vương vừa làm tang lễ cho ông nội vừa ăn mừng con trai nhỏ mới ra đời. Người ở đây không mê tín, không đặt nặng sinh lão bệnh tử, chỉ cần vui vẻ là được, cho nên cũng không kiêng kị gì chuyện ông nội qua đời và cháu nội ra đời cùng một năm. Nếu chuyện này xảy ra trong thời đại của tui, không biết sẽ bị nói thành cái gì nữa.

Cuộc sống cứ như thế trôi qua.

.

.

Dỗ lên dỗ xuống, khó khăn lắm mới dỗ cho bé cưng ngủ được, hê, tiểu tử này bây giờ nặng hơn nhiều cũng nghịch hơn nhiều, càng lúc càng khó dỗ.

Đi ra khỏi phòng, thấy cục cưng ngồi trên ghế đá ngắm sao, tui đi tới ngồi xuống cạnh cục cưng. Trên chiếc ghế đá này vốn có một vết lõm tự nhiên, đủ cho một người ngồi, một hôm vì tui muốn ngồi cạnh cục cưng, nên không cẩn thận té xuống, ngày hôm sau lúc đến ngồi thì phát hiện không biết có thêm một vết lõm từ khi nào, còn mới, rất tròn trịa, ngồi rất là thoải mái, lúc đó cục cưng vẫn thản nhiên ngồi bên cạnh ngắm sao như không có gì.

Ngồi xuống, tay của tui vô thức đặt lên eo cục cưng.

Khụ khụ.

Tụi tui cứ tiếp tục yên lặng ngắm sao như vậy.

Sao trên trời lấp lánh lấp lánh, rất sáng, rất khác với thời đại của tui, bầu trời như rất gần, rất thần kì. Nhìn lên bầu trời, bất giác nhớ tới thời đại của tui, đã rời khỏi đó bao lâu rồi? Không nhớ rõ nữa, dường như đã nhiều năm rồi, từ khi đến đây, tui không nhớ nhiều đến trước đây nữa, mẹ già nhà từng nói tui có tính lãng tử, đi đến đâu cũng có thể cảm thấy đó. Có lẽ là vậy. Trước nay chưa từng nghĩ đến chuyện bị một con chó dí cho xuyên không, cũng chưa từng nghĩ sẽ gặp được cục cưng sau đó trở thành một gia đình sau đó nữa lại có một thằng con, nếu mẹ già của tui biết chắc sẽ hoảng hốt, có một đứa cháu nam chưa nói, đứa cháu nam này còn sinh cho mẹ một đứa cháu, hê hê, nghĩ tới phản ứng của mẹ già là tui lại thấy rất mong chờ. Nhưng có lẽ tui không về được nữa, mẹ cũng không nhìn thấy tui bây giờ được, không biết bây giờ mẹ sống thế nào? Không có con trai bên cạnh mẹ vẫn khỏe chứ?

Nhúc nhích mấy cái, sau đó nằm lên đùi cục cưng. Cục cưng điều chỉnh thành tư thế cho tui thoải mái rất tự nhiên. Nằm xuống rồi, bầu trời lại càng bao la.

nghĩ đến chuyện nhà họ Vương, một sinh mệnh mất đi là bắt đầu cho một sinh mệnh mới, câu nói này biểu hiện rõ ràng ở nhà họ Vương, mà bọn họ cũng dùng thái độ bình tĩnh để tiễn đưa một người thân, sau đó đón nhận một sinh mệnh mới đến.

Nghĩ nghĩ, bất giác nói với cục cưng:

“Cục cưng à, chúng ta ở đây cả đời được không?”

“Được.”

Trên đầu có tiếng cục cưng đáp lời, tay cục cưng đang chậm chậm vuốt tóc tui.

“Í, cục cưng, nếu có ngày anh già rồi, bụng có ngấn, mặt có nếp nhăn, em có ruồng rẫy anh không?”

“Ú! Tóc tui bị cục cưng hung hăng giật một cái!”

Tui cười ngu, thói quen của cục cưng là hành động đi trước, âm thanh đến sau.

“Chờ chúng ta già rồi, con trai cũng đã thành người lớn rồi, chúng ta ở lại đây ngày ngày ngắm sao!”

“Được.”

Người ta thường nói, sống thì phải sung túc đặc sắc sao đó, nhưng với tui mà nói, những ngày bình yên đạm bạc nhưng cả nhà quây quần thế này mới là quý giá nhất.

Không có những ngày oanh liệt rầm rộ, sóng to gió lớn, cũng không có ân oán tình thù, tất cả đều bình yên như thế, tất cả đều tự nhiên như thế, dưới bầu trời sao rộng lớn này, có tui, có cục cưng, có bé cưng, như vậy là đủ rồi.

Đời người được như thế, còn mong gì hơn!

.

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-hanh-phuc-cua-bac-si-va-than-y>